

AKBANK
37. GÜNÜMÜZ
SANATÇILARI
ÖDÜLÜ SERGİSİ

AKBANK
37th CON-
TEMPORARY
ARTISTS PRIZE
EXHIBITION

RESİM VE
HEYKEL
MÜZELERİ
DERNEĞİ

AKBANK
SANAT

**AKBANK 37.
GÜNÜMÜZ SANATÇILARI
ÖDÜLÜ SERGİSİ**

**AKBANK 37th
CONTEMPORARY ARTISTS
PRIZE EXHIBITION**

28 Haziran June / 31 Temmuz July 2019

Sanatçılar / Artists

Ahu Akgün Aygöl
Cemil Toprak
Çağla Vera Kılıçarslan
Dilara Özüçelik
Egemen Tuncer
Engin Ümer
H. Esra Oskay-Malicki
Hazal Ünsal
Kadir Kayserilioğlu
Lara Lakay
Larissa Araz
Meltem Koçak
Merve Vural
Numan Erdinç
Osman Sadi Temizel
Özge Yalacak
Semiha Betül Yıldız
Semra Doğan Ak
SUPER NORMAL
Ufuk Aydın

Küratör / Curator

T. Melih Görgün

Günümüz Sanatçıları Sergileri'ni 40 yıla yakın bir süredir gerçekleştirmenin gururunu yaşıyoruz.

Türkiye'de üretilen güncel sanat, iyi örnekleriyle, artık dünyadaki örneklerinden geride değil. Hatta birçok nedenden ötürü onun ilerisine de geçebiliyor. Bu birikimin oluşmasında öncü, yenilikçi sanatı destekleyen Günümüz Sanatçıları Sergileri'nin önemli bir rolü olduğu artık konunun tarihçileri tarafından tespit edilmiş durumda. Bugün görsel sanatlar dünyamızda yer alan ve önde gelen tüm sanatçıların sergilerimizde yapıtlarını göstermiş olmaları bizi sevindiren bir gerçek.

Bu büyük ve heyecan verici birikimi Günümüz Sanatçıları Sergileri'nin yapısını koşullara uyarlamak sonucunda elde ettik. Seçici kurullardan, koşulların ve yöntemlerin değişmesine bağlı olarak küratörlü sergilere geçtik. Bugün de günümüzün en geçerli yöntemiyle gençlerimizi seçiyoruz. Günümüz Sanatçıları Sergisi, nitelikli yapıtları seçerek yolun başındaki genç sanatçılara bu yolda başlangıç yapma olanağı sağlama işlevini sürdürüyor.

Bu sonucun elde edilmesinde emeği geçen herkesi kutluyorum. Akbank'a Günümüz Sanatçıları Sergisi'ni bugüne taşıdığı için ve gösterdiği duyarlılıktan ötürü teşekkür ederim. Aynı şekilde Akbank Sanat'a, Seçici Kurula çalışmalarından ötürü teşekkür etmeliyim.

Günümüz Sanatçıları Sergileri'nin daha uzun yıllar devam etmesi en büyük temennimiz.

Leyla Belli

Resim ve Heykel Müzeleri Derneği Başkanı

We are proud to be organizing the Contemporary Artists Exhibitions for nearly 40 years now.

Concerning its good examples, contemporary art produced in Turkey is no longer lagging behind those one can see around the world. In fact, due to a variety of reasons, they occasionally surpass them. The significant role that the Contemporary Artists Exhibitions, which have been supporting pioneering and innovative art, have played in the formation of this accumulated body of work, is now a certainty recognised and established by art historians studying the subject. We are thrilled to know that almost all of the prominent artists active in the sphere of visual arts today have shown their works at our exhibitions.

We have managed to achieve the accumulation of this extensive and exciting body of work by adapting the structure of the Contemporary Artists Exhibitions to the changing conditions. We started with exhibitions selected by a jury, and due to changing conditions and methods, evolved into organising curated exhibitions. Today, we continue to employ the most current approach of our time in selecting the young people to participate in our exhibitions. By selecting artworks of a high calibre the Contemporary Artists Exhibition continues to be instrumental in providing an opportunity for young artists at the beginning of their journey.

I congratulate everyone involved in achieving this result. I would like to thank Akbank for sustaining the Contemporary Artists Exhibition into the present day and for their sensibility. I also feel obliged to thank Akbank Sanat and the Selection Committee for their conscientious work.

Our biggest wish is for the Contemporary Artists Exhibitions to continue for many years to come.

Leyla Belli

Director of Painting and Sculpture Museums Association

ORTAK STRATEJİLERİN GÖSTERİSİ

Günlük yaşam pratiğimizdeki değişimler, dönüşümler ve gösteriler, yeni kelimeler ve yeni vizyonların birlikteliğinden ortaya çıkacak yeni durumlar, hayatta kalma stratejileri için de bir ortak alanı oluşturmaktadır. Tüketim ideolojisinin kavramları yeniden biçimlendirme güç ve pratiği içinde, çağdaş sanat ve kültür, daha iyi bir geleceğe yönelik yaratıcı öneriler için kritik bir güç ve alan olacaktır.

Alain Badiou'nun "Yüzyıl" (Le Siècle*) kitabında yazdığı gibi, bu yüzyıl yarılmaların, çatışkılarının yılı olacaktır. Hergün yeni insan kitlelerinin kendi yerlerinden, ana yurtlarından uzaklaştırıldığını bildiren bir haberi dinliyor veya doğrudan içinde buluyoruz kendimizi. Bir yanda gelecek dünyasının kendi tüketim ideolojisi için kullandığı kavramlar çeşitlilik, eşitlik, farklılık kavramları üzerinden algı oyunları, öte yanda büyük yer değiştirmelerle birlikte geliştirilen küresel erkler ve tüketilen birey. Bu antagonizmada medya araçları vasıtasıyla yeni bir gözleme ve yorum bilgisine de sahip olmaktadır.

Yokedici bu durumun vehameti karşısında ne yapabiliriz? Karşılaştığımız, beklenmedik anlara ait olumsuzlukları ortadan kaldırma bağlamında değerlerimizi korurken, söyleyeceklerimiz yaratılan kriz ortamlarında ne kadar etkin olacaktır? Stratejiler ve öneriler.

Agamben, bir (Giorgio Agamben, intervista a Peppe Savà: Amo Scicli e Guccione, 16.08.2012) söyleşisinde, "Bugün "kriz", "İtaat etmelisiniz!" anlamına geliyor. Bana kalırsa, sözüm ona "kriz" in on yıllardır süregelmede olduğu ve gerçekte günümüz kapitalizminin normal işleyişinden başka bir şey olmadığı herkes için açıklık kazanmış durumda. Ve kapitalizmin şimdiki işleyiş tarzında rasyonel olan hiçbir şey yok." diyerek günümüz siyasasının kurgusundan bahseder.

Bu bağlamda yeniden düşünebileceğimiz "hayatta kalma stratejileri geliştirebilme edimi"ni, yeni stratejilerin varlığıyla sıradan insanın gündelik hayat içindeki rolünün "ötekileştirildiği" bir tekrar dizimi olarak görebiliriz.

"Edebi yasaya boğun eğme" olarak deneyselleştirebileceğimiz "sıradanlaştırma" tekrarının "fakirleştirici" ve "daraltıcı" verilerini yeniden düşünmeliyiz.

T. Melih Görgün

A SPECTACLE OF COLLABORATIVE STRATEGIES

The changes, transformations and spectacles in our everyday life practices, new situations arising from the merging of new words and new visions, also generate a collaborative domain for strategies of survival. Within the power and practice of re-forming the concepts of the ideology of consumption, contemporary art and culture will be a critical force and space for creative schemes for a better future.

As Alain Badiou wrote in his book "The Century" (Le Siècle),() this century would be the years of ruptures and antinomies. Every day we hear the news about or find ourselves directly in the midst of a situation, where masses of people are forced away from their homes, and their homelands. On the one hand, there are the plays of perception through the concepts of diversity, equality, difference that the future world uses for its own ideology of consumption, while on the other hand, there are the global powers advanced through mass displacements, and the individual that has become the object of consumption, and depleted. In this antagonism, we also obtain knowledge of a new means of observation and interpretation through media instruments.*

What can we do in the face of the severity of this devastating situation? While we preserve our values in the context of eliminating the negative effects of unexpected moments that we are confronted with, how effective would our utterances be in these environments of contrived crises? Strategies and proposals.

In an interview, (Giorgio Agamben, intervista a Peppe Savà: Amo Scicli e Guccione, 18.06.2012) Agamben says, "Today, "crisis" means, "you must obey!" I think it is very obvious to everyone that the so-called "crisis" has been going on for decades and that it is actually nothing but the normal functioning of capitalism in our time. And there is nothing rational about the way capitalism is now functioning." when talking about the condition of our present-day politics.

In this context, "the act of developing survival strategies" could be reconsidered and perceived as an "otherised" re-sequencing of the role played by ordinary people in daily life by means of the presence of new strategies.

The "impoverishing" and "constraining" aspects of the repetitions of "ordinary-ization" — which could be rendered into an empirical form as "submitting to the fictional law" — should be evaluated anew.

T. Melih Görgün

* Badiou, Alain "Le Siècle", Editions du Seuil, 2005, "Yüzyıl", çev. Işık Ergüden, Sel Yay., İstanbul, 2011, ISBN : 9789755705385

* Badiou, Alain "Le Siècle", Editions du Seuil, 2005, "Yüzyıl", transl. Işık Ergüden, Sel Yay., İstanbul, 2011, ISBN : 9789755705385

Akbank 37. Günümüz Sanatçıları Sergisi için seçilen sanatçılarımızın “Ortak Stratejilerin Gösterisi” bağlamında düşüncelerini ve önerilerini bu sorularla saptamaya çalıştık.

Projenin en başından itibaren birlikte üretmeye ve düşünmeye yönelik bir süreci yaşayarak, karşılıklı bir paylaşım içinde olmaya özen gösterdiğimiz bu çalışmada sadece bir sergiden öte kavramsal çerçeveye bağlı olarak sanatçılarla birlikte geliştirdiğimiz bir gösterim sürecini de önceledik.

Durumlara karşı hep birlikte bir stratejinin nasıl geliştirilebileceği konusunda kendiliğinden gelişen bir sürecin yaşanmasını da amaçlayarak, hedefimiz olan sergiye ulaştık.

Paylaşımçı bir çalışma yöntemi strateji belirlemede oldukça önemlidir. Buradan hareketle, süreci deneyimleyen sanatçıların önerileri ve sürece bağlı olarak gelişen katılımcı vizyonlarını yanıtlarıyla ortaya koymaya çalışacağız.

1. “Ortak Stratejilerin Gösterisi” başlığına ilişkin ilk düşündüğünüz cümle ne oldu?
2. Strateji yönetim ve erkle ilgili durumları betimleyen kavramlardır. Ancak, günümüzün şartlarında değişen koşulların getirdiği yeni durumlar ve önceliklerin sizin “strateji” kavramına olan bakışınızda yol açtığı dönüşüm ya da değişiklikleri nasıl anlatırsınız?
3. “Ortak stratejiler” gerçekten olmalı mı? Karşı çıktığınız noktalar varsa, nelerdir?
4. Karşılaştığımız, beklenmedik anlara ait olumsuzlukları ortadan kaldırma bağlamında değerlerimizi korurken, söyleyeceklerimiz yaratılan kriz ortamlarında ne kadar etkin olacaktır?
5. Agamben’in “kriz” ve “itaat” karşılaştırmasında önemle bahsettiği günümüz kapitalizminin normal işleyişine ait tanımlamadaki sıradanlaştırmanın gerçekliği karşısında, sizin oluşturacağınız “soru” ne olabilirdi?
6. Sanatın gerekliliği bağlamında bugün hala tartıştığımız “birlikte” “yanyana durabilme” bağımsız ama birlikte” olabilme meselesine sizin öneriniz (tarafdar olma ya da karşı çıkma bağlamında) nedir?
7. Ortak Stratejilerin Gösterisi gerçekten olabilir mi?

With these questions we aimed to establish an understanding of the thoughts and suggestions of the artists chosen to participate in the Akbank 37th Contemporary Artists Exhibition in the context of “A Spectacle of Collaborative Strategies”.

From the very beginning, we have initiated and experienced a process of producing and thinking together, and in the project where we have been heedful of maintaining an environment of mutual sharing, we also prioritized a process of presentation that is more than just an exhibition, which we have developed together with the artists based on the conceptual framework. Also by aiming to experience an unconstricted process of collaboratively developing a strategy in the face of situations, we arrived at our aimed exhibition.

A working process based on sharing has quite an important role in determining a strategy. Taking this as our starting point, through their responses to the questions, we shall strive to present the suggestions of the artists who have experienced this process and their participatory visions that have developed in relation to the process.

1. What was the first sentence that came to your mind regarding the title “A Spectacle of Collaborative Strategies”?
2. Strategy is a concept that describes situations related to authority and power. But how would you define the transformations or changes that new situations and priorities brought about by the changing circumstances of present-day conditions has caused on your view of the concept of “strategy”?
3. Should there really be “collaborative strategies”? Are there, if any, points that you oppose?
4. While we seek to preserve our values in the context of eliminating negativities pertaining to unexpected instances that we encounter, how effective would our statements be within the domains of contrived crisis?
5. What would be the “question” that you would formulate in the face of the reality of ordinary-ization that Agamben has emphasized in his correlation between “crisis” and “obedience” in his definition of the normal functioning of contemporary capitalism?
6. What is your take on (in terms of subscribing to or opposing) the question of “being together”, “standing side by side”, “being independent but in concert” that we still debate today in the context of the necessity of art?
7. Could there really be A Spectacle of Collaborative Strategies?

Ahu Akgün Aygöl

1985, İstanbul

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü

Mimar Sinan Fine Arts University, Fine Arts Faculty, Department of Painting

Altta Kalan-4 Underdog-4

Tuval üzerine yağlı boya Oil on canvas

190 x 410 cm

2018

1. Cümle değil de birlikte uyum içinde yaşamının formülü olabilecek önerilerin ve olasılıkların yer aldığı, farklılıkları yücelterek yapılandırılmış rengarenk tek bir sahne canlandı gözümde.
2. Yaşadığımız koşullarda yönetimin kendini bu kadar açık etmesi sonucu bireysel inisiyatiflerden başlayan yeni sistemlerin/izlenen yeni stratejilerin söz sahibi olmaya başladığını düşünüyorum ve önce çevremde sonra da sosyal gündemin içeriğinde bu durumu gözlemleyebiliyorum. Alışılmış gözlerle dünyaya bakmanın kaçınılmazlığının yanı sıra yeni tanımlar ve topluşmaların da hayata geçtiğini söyleyebiliriz sanırım.
3. 'Strateji' kelimesini tek başına ele aldığımda zihnimde karşı argümanlar otomatik olarak beliriyor. Fakat "strateji ortaklığı" bir yöntem olarak ulaşılması zor olsa da fikri bile insanlığın birşeyleri değiştirebilme gücünün hâlâ var olduğunun kanıtı olarak karşıma çıkıyor. Hali hazırda yapılanmış "ortak strateji" adalarını takım adalarına vardırmanın yollarını araştırmak daha yapıcı bir yöntem olabilir diye düşünüyorum. Zira artık dünyanın insanlığı tolare edecek gücü kalmadığından bu ortaklıkların acil ve adil bir şekilde yapılması gerekmekte.
4. Bana kalırsa farklı söylemler, alışkanlıkları kıran birliktelikler ve diller oluşturmanın "yatratılan kriz" üzerinde etkili olabileceğini düşünüyorum. Alternatif oluşturmaktan bahsedebilmek için bunun eyleme dönüşmesi gerektiği kanısındayım. Denemeden bilemeyeceğiz.
5. Şiddetin bir tık uzakta olduğu sosyal platformlar varlıklarını sürdürürken dönüp kendimize baktığımızda ne tür tutumlar alıyoruz? Ne yapabiliriz ve nelerden vazgeçebiliriz?
6. Yalnız varlıklar olduğumuzu düşünmüyorum. Farklılıklarımız ve çeşitliliğimiz bizi kendimizi anlatmaya ve karşımızdakini anlamaya dair merakımızı ve güdülerimizi tetikliyor. Özellikle sanatçılar için yana yana durabilmeyi 'tarafdar olmak' kadar koyu bir tutumla değil de 'bizlere iyi gelecek' bir davranış biçimi olarak değerlendiriyorum. Sanatçıların bilgiyi, tecrübeyi, anlayışı, kültürü oluşturmak adına birlikte fikir veya eser üretebilme biçimlerini araştırmalarının hem bireysel hem de kitlesel yarar sağlayabileceğini düşünüyorum.
7. İnsanlık tarihinin daha önce hiç karşılaşmadığı, tecrübelerin anlamsızlaştığı bu yeni çağda (antroposen, kapitolosen...) ortaklıklar bulamadığımız sürece hayatta kalma/insan neslinin devamlılığı gibi senaryolar hükümsüz kalacaklar. Ortak stratejiler bir gösteri olmaktan çıkıp gündelik gerçekliğimize işlemeli siyasal ve sosyal platformlarda sürdürülebilirliktir.

1. It was not a sentence that came to my mind actually, but the image of a single, colourful scene that involves suggestions and possibilities that might be the formula behind living together in harmony, a scene constructed by glorifying differences.
2. I think that under the present circumstances that we are experiencing, as a result of the authority's self-disclosure, new systems/new strategies emerging from individual initiatives started to have a say, and I can observe this situation firstly in my immediate environment and then in the contents of the social agenda. Although there is the inevitability of looking at the world with accustomed eyes, I think it could be said that there are also new definitions emerging and new gatherings being realized.
3. When I consider the word 'strategy' on its own, counter arguments automatically spring up in my mind. But even if a "collaborative strategy" is difficult to achieve as a method, just the idea on its own appears to me as proof that humanity still has the power to change certain things. I think exploring ways of attaining archipelagos out of the already established "collaborative strategy" islands might be a more constructive route to pursue. As the world no longer has the capability of tolerating humanity, these collaborative partnerships must be established urgently and in a fair way.
4. As far as I am concerned, I think forming different discourses, establishing nonconformist synergies and languages can have an impact on the "contrived crisis". I believe in order to be able to talk about creating an alternative this must be converted into action. We'll never know unless we try.
5. What sort of attitudes do we assume when we turn around and look at ourselves, while social platforms, where violence lies dormant only a click away, continue to exist? What can we do and what can we give up?
6. I don't think we are creatures that are meant to be alone. Our differences and diversity stimulate our curiosity and impulses to express ourselves and to understand others. Especially for artists, I consider standing side by side as an attitude that would be 'good for us', but not as a stance as staunch as 'a partisan'. I think, artists exploring ways in which they can create ideas or artworks together to be able to generate knowledge, experience, understanding and culture can be beneficial both individually and socially.
7. In this new age (anthropocene, capitalocene,...) with specificities never before seen in the history of humanity, when previous experiences are becoming meaningless, scenarios such as survival/the continuation of the human species will become vain attempts unless we find common ground and establish partnerships. Collaborative strategies should no longer be a spectacle but pursued in political and social platforms, and become infused into our everyday reality.

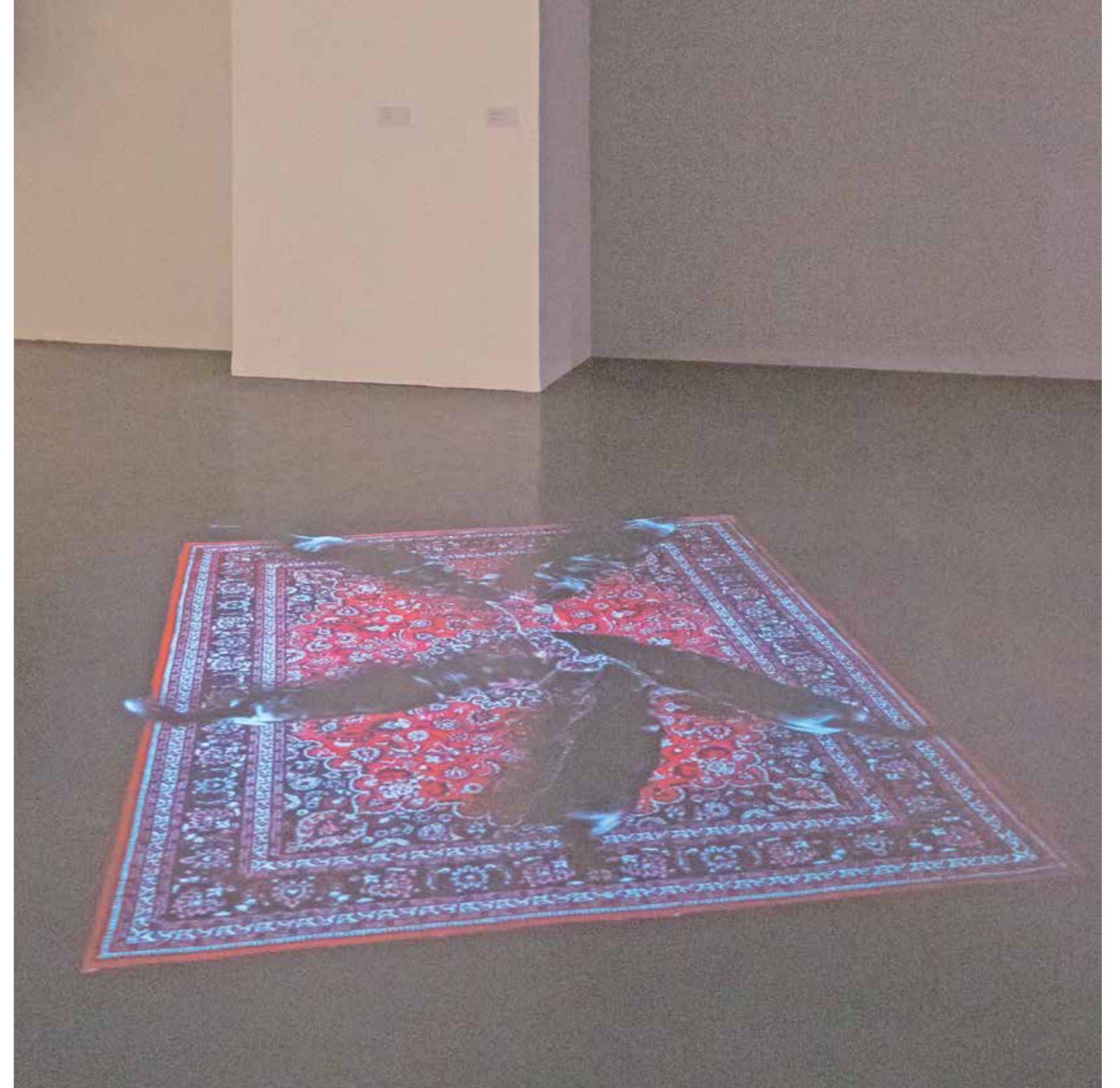
Cemil Toprak

1993, Ankara

Hacettepe Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü

Hacettepe University, Fine Arts Faculty, Department of Painting

Ev II The House II
Video, loop, 4'
2018

1. Başlığın ilk olarak bir tür iktidar mücadelesine referans verdiğini düşündüm. Strateji ve ortaklık son zamanlarda sık duyduğumuz kavramlar ve galiba bu sebeple bende çağrıştırdıkları olumlu anlamda olmadı. Konuyu genel olarak mücadele kavramı çerçevesinde algıladığımı söyleyebilirim.
2. Bugünün erkinin çok sayıda ve çok çeşitli kanallarla karşımıza çıktığını görüyoruz. Tarihsel sürece bakıldığında daha belirgin olan iktidar alanlarının ve stratejilerinin bugün, birçok etmenle birlikte çeşitlendiğini görüyoruz. Bence bu çeşitlilik stratejilerin de çeşitliliğini zorunlu hale getiriyor. Aynı zamanda bu durum günümüz stratejisinin, sürekli olarak güncellenmesi ve revize edilmesi gereken bir kavram olduğunu da düşündürüyor.
3. Bunun her durumda mutlaka olacağını düşünüyorum. Çünkü günümüz toplumunu düşünürsek ortak stratejilerin varlığını ya da bir strateji için ortaklığın kaçınılmaz bir süreç olduğunu düşünüyorum.
4. Aslında bu tavrın sonuç odaklı bakılarak tartışılmaması gerektiğini düşünüyorum aynı zamanda görüyorum. Örneğin edebiyatta bu konuyu işleyen onlarca hikaye vardır. Kişisel olarak bu tavrın/iradenin, sonuca etkisi olmasa bile kişinin sonraki sürecini anlamlandırmasında önemli olduğu kanısındayım. Ek olarak, biz şunu da biliyoruz ki kişisel olarak ortaya çıkmış birçok söylem süreç içerisinde kitlelerin ortak söylemlerine dönüşmüş ve bu şekilde değişimde etkin olmuşlardır.
5. İlk olarak insanların bu sıradanlaşmaya ne kadar tahammül edebileceklerini merak ediyorum. Aynı zamanda sanatın bu sıradanlaşmada rolü nedir ya da ne olacaktır. Bence genel olarak sanatın bu sıradanlaşmanın neresinde durduğu sorusu akla geliyor. Tabii bu da oldukça güncel bir tartışma.
6. Sanatın gerekliliğinin, “birlikte” “yan yana durabilme” bağımsız ama birlikte” olabilme meselesiyle ilişkilendirilmesinin ya da tersinin oldukça kadim bir tartışma olduğunu biliyoruz. Aslında bunun cevabının, gereklilikten çok ideolojik eğilimlere göre şekillendiğini söyleyebiliriz. Sanattan toplumsal meselelere veya bu meselelerin çözümüne ‘doğrudan’ etki etmesini beklemenin çok gerçekçi olduğu düşünmüyorum. Çünkü sanatın yöntemi gereği bu tarz beklentileri karşılamada ‘istenilenden daha yavaş’ kalabileceğini düşünüyorum. Aynı zamanda sanattan beklentilerin de sonuç odaklı olarak kurulmasının çok da doğru olmadığını düşünüyorum.
7. Tabii ki mümkün fakat bu stratejilerin oluşumunun kurulmasının sürekli ve hızlı değişken bir süreç içerisinde gerçekleşeceğini düşünüyorum.

1. I thought the title was primarily making reference to some sort of power struggle. Strategy and collaboration are concepts we have been hearing often lately, and I guess that’s why they did not evoke positive associations in my mind. I can say that, overall, I perceived the subject within the framework of the concept of struggle.
2. We see that today’s power manifests itself through numerous and various channels. We can see that the domains and strategies of power that appear to be a lot more distinct when we look back at history, have become diversified today due to a number of factors. I think this diversity also necessitates a diversity in strategies. This condition also suggests that our present-day strategy should be a concept that needs to be constantly updated and revised.
3. I think this will definitely happen, no matter what. Because considering our present-day society, the presence of collaborative strategies or partnerships towards a strategy appear as an inevitable process to me.
4. Actually, I think and I can see that this attitude should not be discussed through a goal-oriented approach. For instance, in literature there are dozens of stories that deal with this subject. On a personal basis, I believe that even if this attitude/will has no effect on the outcome, it plays an important role in one’s ability to make sense of their subsequent process. Additionally, we also know that a number of discourses that have emerged from a single person, have in time become discourses shared by the masses and thus have been influential in change.
5. First of all, I wonder how much people can tolerate this ordinary-ization. Besides, what is or what will be the role of art in this ordinary-ization. I think, by and large, the question of where art stands in this ordinary-ization also comes to mind. Of course, this too is quite a prevalent discussion.
6. We know that associating or dissociating the necessity of art with the issue of “being together”, “standing side by side”, “being independent but in concert” is an ancient discussion. In fact, we can say that the answer to this question is shaped by ideological tendencies rather than necessities. I don’t think it is very realistic to expect art to have a ‘direct’ impact on social issues or on their solutions. Because, I think, due to its methodology art might be ‘a little slower than desired’ in meeting such expectations. At the same time, I also think that formulating goal-oriented expectations from art would not be right.
7. Of course it is possible, but I think establishing these strategies will be through a continuous and rapidly varying process.

Çağla Vera Kılıçarslan

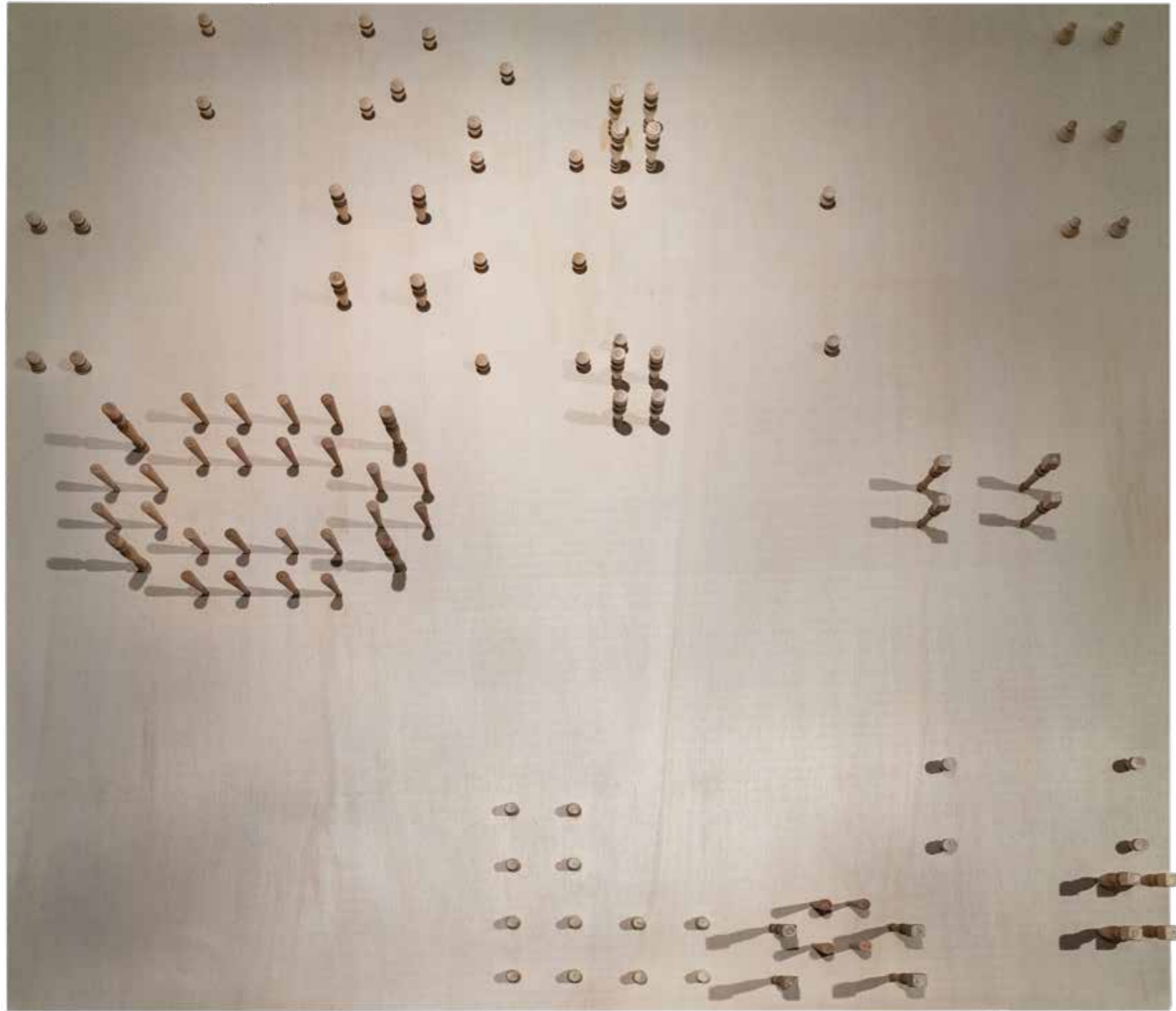
1993, Köln

Marmara Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Heykel Bölümü

Marmara University, Fine Arts Faculty, Department of Sculpture

İsimsiz Untitled
Heykel Sculpture
Ahşap, metal Wood, metal
110 x 110 x 80 cm
2019

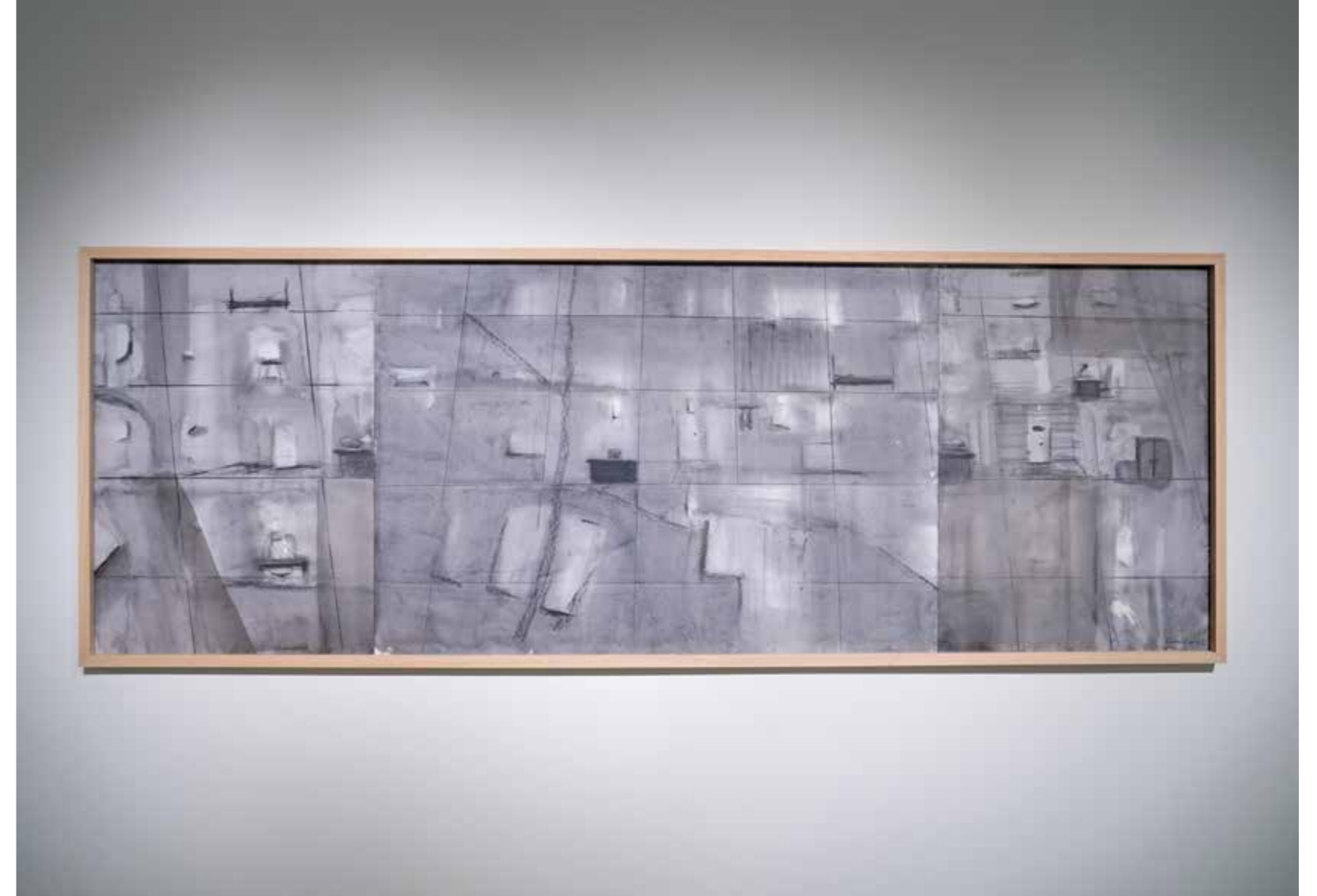
1. Başlığa ilişkin düşündüğüm ilk şey bahsedilen “ortak stratejilerin gösterisinin” öznelinin neliği nedir oldu.
2. Kendi sürecim içinde “strateji” kavramına ulaşmak istenilen hedefe yönelik bir eylem olarak değil, düşünsel bir oyun alanı olarak bakmaya başladım.
3. “Ortak stratejiler” olmalı.
4. Yaratılan kriz ortamlarında söyleceklerimizin ne kadar etkin olacağını söyleme biçimlerimizin belirleyeceğini, bunun yanı sıra kritik olanın söyleceklerimizi daha etkin dolayısıyla da hakim kılmak değil, değerlerimizi korurken söyleceklerimizi söyleyebilmemiz olduğunu düşünüyorum.
5. ...
6. “Ve”nin yan yanılığı benimsersek bağımsız ama birlikte olabileceğimizi düşünüyorum.
7. Olabileceğini düşünüyorum.

1. The first thing I thought regarding the title was about what the essence of the subjects of the mentioned spectacle of collaborative strategies were.
2. In terms of my own process, I started considering the concept of “strategy” not as an action aimed at achieving a certain goal, but rather as an intellectual playground.
3. There should be “collaborative strategies”.
4. I think, how effective our statements would be within the domains of contrived crisis will be determined by the ways in which we will say them; I also believe that the crucial matter is not making our statements more effective and thus dominant, but rather to be able to say what we have to say while preserving our values.
5. ...
6. I think it is possible to be independent but in concert if we would embrace the togetherness inherent in the conjunction “and”.
7. I think, there could be.

Dilara Özüçelik

1983, Ufa

Dokuz Eylül Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü
Dokuz Eylül University, Fine Arts Faculty, Department of Painting

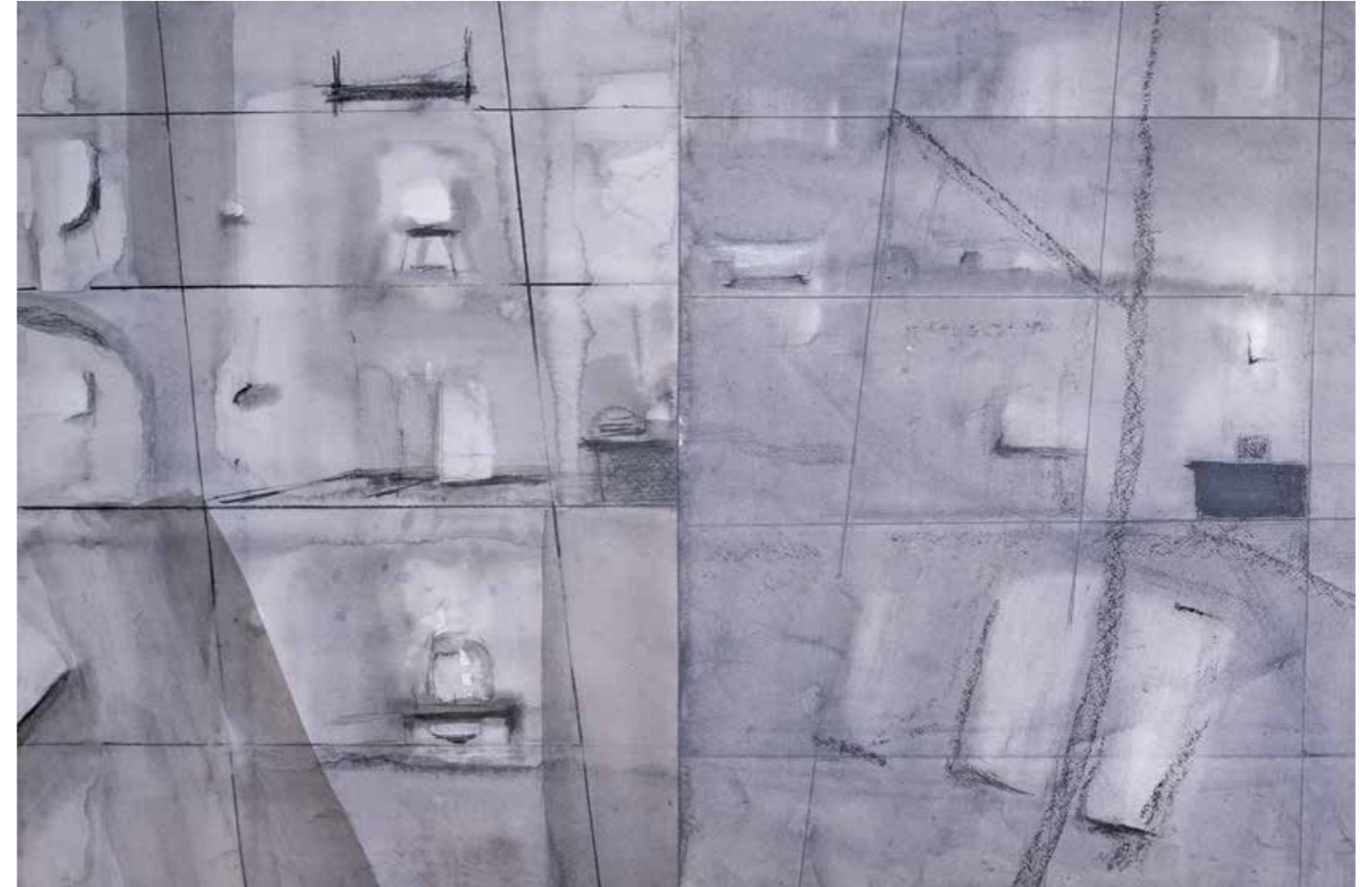
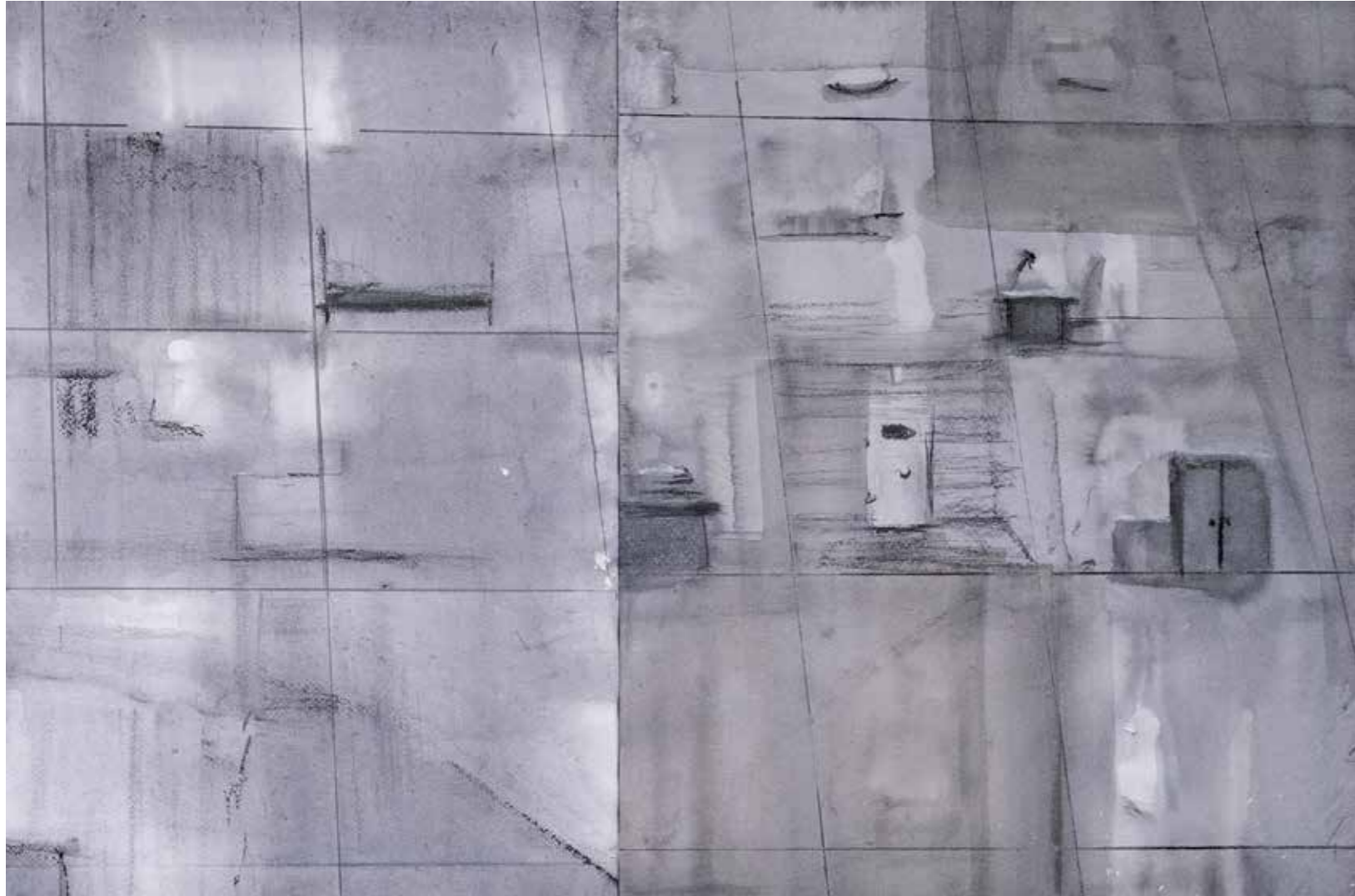
İsimsiz Untitled

Kağıt üzerine mürekkep, suluboya, füzen, pastel, tebeşir

Ink, watercolour, charcoal, pastel, chalk on paper

150 x 230 cm

2019

Egemen Tuncer

1989, İstanbul

Marmara Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Fotoğraf Bölümü

Marmara University, Fine Arts Faculty, Department of Photography

Ara Evrede Bir Yapı A Structure at Intermediate Phase
Video, loop, full HD, 3D animasyon animation, 08'35"
2019

1. Günümüzün neoliberal söylemlerini hatırlatıyor.
2. Bu kavramlar aynı zamanda modernizm ile birlikte de anılabilir. Her şeyin planlı, rasyonel ve işlevsel olması talebi. Bu konuya ilişkin, örneğin; Avusturyalı mimar Frederick Kiesler'in Modernizmin idealizmine karşın neredeyse tarih öncesi insanın inşa edebileceği türden "Sonsuz ev" adlı bir yapı çalışması var. Daha ilkel, daha organik, daha plansız ama işlev olarak modernizmin sunduğundan fazlasını veriyor. Belki strateji açısından da benzer bir yol izlenebilir. Bulduğumuz gezegenin çıkarları için mevcut stratejilerden feragat etmeyi deneyebiliriz.
3. Ortaklık tarih boyunca farklı şekillerde karşımıza çıkıyor. Ulus devletler, dinler, çok uluslu şirketler, çeşitli toplumsal sınıflar ve daha niceleri daimi olarak bir ortak paydadan söz ediyor fakat bu gerçekten ne kadar mümkün bilmiyorum.
4. Yeni kitle iletişim kanalları çoğaldıkça söylenenlerin etkinliği, özellikle dolaşım kabiliyeti artıyor. Elbette bununla birlikte dezenformasyon ya da günümüzün alametifarikası post-truth gibi kavramlar tartışılır hale geldi. Dikkatin söylemden söyleyene kaymasının belki de daha karanlık sonuçları olur.
5. Tıpkı herhangi bir savaşın düşmana ihtiyaç duyması gibi. Bu düşman suni olarak da varolabilir. Bu da mesela savaş ekonomisine geçişin haklı gerekçesi. İtaati olanaklı kılmak için de krizin varlığına başvuruluyor. Bu durumda kaos ya da düzen ikilisinden hangisi toplumun çıkarlarıyla daha çok bağdaşabilir?
6. Bu birlikteliğin ötesinde bugünün sanatının önemli stratejilerinden biri işbirliğinde bulunmak. Bu işbirliği sanatçı, küratör, koleksiyoner, kurum gibi sanatın tüm figürleri arasında geçerli olabilir. Fakat buradaki işbirliği, aynı habitatta birlikte varolmanın ötesinde herhangi bir projenin gerçekleşmesi için başvuru çeşitli kişi ya da kurumlara işaret ediyor. Buradaki temel problematik sanatın sırf bu işbirliklerin sağlanması amacıyla icra edilip ya da edilmemesi. Sanatı sansasyonel sponsorluk haberlerine benzeyen başlıklar üzerinden takip etmek açıkçası bir noktadan sonra sıkıcı bir hal alır.
7. Hangi ölçekte ve hangi bağlamda tartışıldığına bağlı.

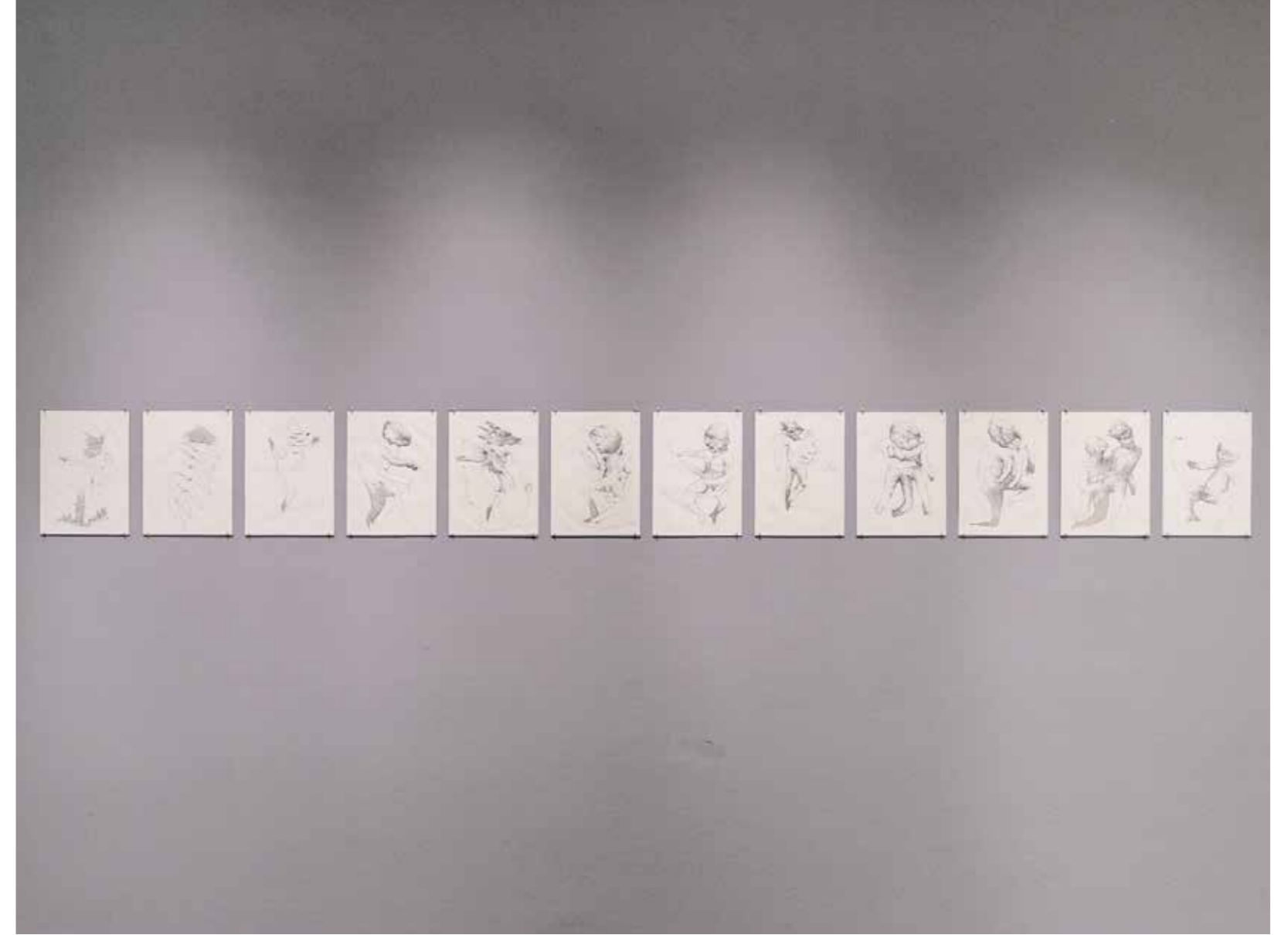
1. It is reminiscent of present-day neoliberal discourses.
2. One could also mention these concepts in conjunction with modernism. The demand that everything should be planned, rational and functional. In this regard, for example; there is Austrian architect Frederick Kiesler's structure, called "Endless House", a project conceived in opposition to the idealism of Modernism, a building that looks like it almost could have been built by prehistoric man. It is more primitive, more organic, rather unplanned, but functionally it has more to offer than modernism does. Perhaps a similar path could be pursued on the strategy front. For the sake of our planet, we can try to forgo existing strategies.
3. Collaboration appears in various ways throughout history. Nation states, religions, multinational corporations, various social classes, and many others have constantly talked about a common denominator, but I don't really know to what extent this is possible.
4. As new channels of mass communication proliferate, the effectiveness and especially the circulation capabilities of statements increase. Of course, this is accompanied by discussions around disinformation or concepts such as our present-day hallmark, post-truth. A shift in attention, away from the discourse and focused towards the speaker, might have darker consequences.
5. This is just like a war requiring an enemy. This enemy can also exist artificially. And that is like the rightful justification for transition to war economy. The presence of crisis is utilised as a recourse to be able to make obedience possible. This being the case, which one of the binary options of chaos and order would be more congruent with the interests of society?
6. Above and beyond this togetherness, one of the most important strategies of today's art is to engage in collaborations. This cooperation can occur among all actors of art such as artists, curators, collectors and institutions. But beyond coexistence within the same habitat, the cooperation here refers to the various individuals or institutions that are approached to be able to realize a project. The principal problematics here concerns whether or not art is performed solely for the sake of enabling these collaborations. Pursuing art through headlines that are akin to sensational news of sponsorship would quite simply become boring after a certain point.
7. It depends on what scale and context this is discussed.

Engin Ümer

1983, Samsun

Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Güzel Sanatlar Eğitimi Bölümü

Ondokuz Mayıs University, Education Faculty, Department of Fine Art Education

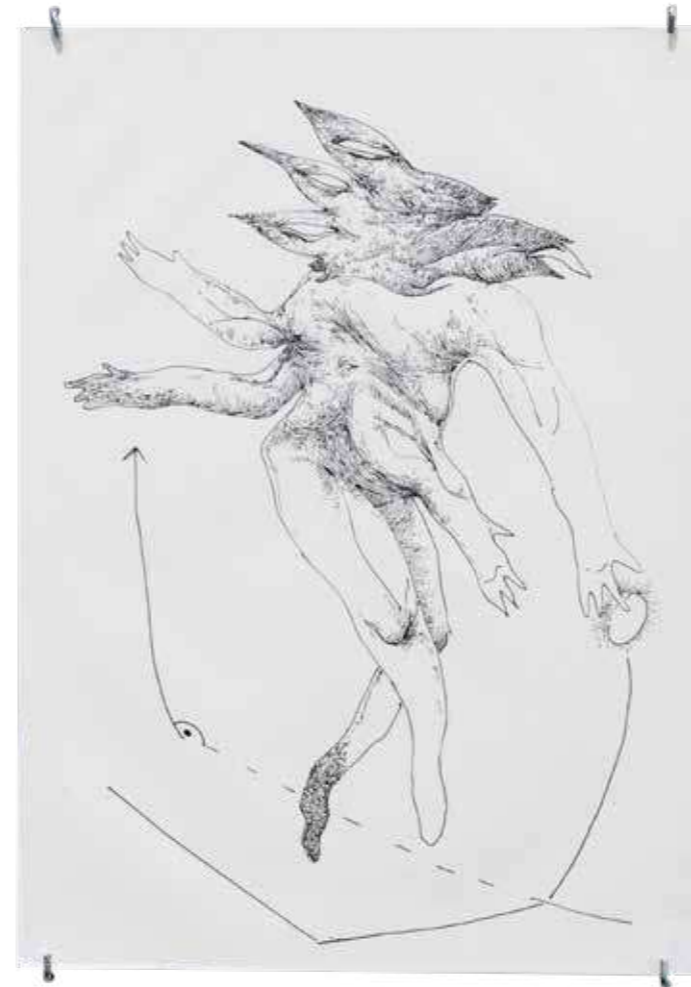
Canavarlaştırma Stratejileri

Strategies of Dehumanization

A4 kağıt üzerine mürekkepli kalem, 12 parça

Ink on A4 paper, 12 pieces

2019

1. Aklıma ilk gelen etkinlik için önermiş olduğum serinin adı. “Canavarlaştırma Stratejileri”. Bir cümle değil bir başlık ama bu aklıma gelen ilk kelimelerdi. Ortaklığın ontolojik bir kökensellik ile bedensel olana ait olmasını aklıma getirmişti. Üzerine çalıştığım bir kelime olan canavarın farklı boyutları ile etkinlik metninin önerdikleri bir anda bir araya gelmişti.
2. Açıkçası strateji tek kişilik bir durum değil. Başkalarını da istemekte. Bunlardan birisi ise erk sahipleri. Strateji, onları sürekli düşünmeyi şart koşabiliyor. İlgimi çeken ise stratejinin erki isteme ve onun formlarını dönüştürmeden ona katılma tehlikesi. Bu stratejinin korkulması gereken yönü. Yani iktidar olmak. Tavır göstermek, dönüştürme çabasında olmak bence eylemde olma konusunda daha güçlü görünüyor. Stratejiyi daha hızlı hamleler için bir tür akıl oyunu olarak görüyorum. Bir erk oyunu değil ama bir güç oyunu. Etkileyici olabilmek, bulaşıcı olmak bir tür ortaklık gücünü üretebilmek.
3. Ortaklıklar olmalı. Daha doğrusu var. Ancak ortaklıkları ifade düzlemlerinde bir tür yakınlıklar doğuracak şekilde öne sürmek ve dolayısıyla onları üretmek konusunda bir sıkıntı var. Bunu şöyle örneklendirebilirim: Herkes bir şeylerin yanlış gittiğini biliyor veya ne yapılması gerektiğini. Ancak bir şeyler olmuyor. Ortaklık bir değerler toplamı olamaz. Eylem halinde varlık gösterirler. Eylemde kişi sınırlarını ve güçlerini görür. Bu yüzden entelektüel ve sanatsal üretim için ortaklık bir dizi düşman imgesi karşısında varlık göstermek değil, rehabilite düzeyinden çok yönlü ve derinlikli bir dönüşüme doğru yol almaktır. Virütik düzeyde strateji geliştirilen durumları böylelikle etkisiz hale getirebiliriz.
4. Değerleri, eylem halinde bir tavır alırken bir şeyleri feda edebilme hali içinde düşünüyorum. Yani bir idealizm değil. Bu açıdan olaya dahil olma durumu içinde değerleri korumak değil onları üretmek ve var etmenin, paylaşılar kılmanın anlamlı olacağına inanıyorum. Nihayetinde bu coğrafyada paylaşım ve katılım durumunun hala geçerli bir problem olduğunu düşünüyorum. Krizin bu ölçekteki karşılığı benim için bu.
5. “Neden bu hayatı yaşıyorum?” Birincisi; kişiye verilmiş bakış açılarını kişi değiştirebilir, farklı projeksiyonlar üretebilir. İkincisi; hayat, bir bakış açısı üretimi, en azından bir yönüyle bu. Gerçeklik algılarımız değişebilir. Bu değişim, bir kaçış değil, kendilik bilinci üretebilmek. Başkasıyla karşılaşabilmek. “Neden” basit bir soru. Ama etkili. Bence kişiyi eyleme doğru harekete geçiriyor.
6. Sanat açısından böyle bir birliktelik olduğunu düşünmüyorum. Birlikte ve yanyana bir tür direnç anlamına geliyor. Yani etkinliklerde bir arada olmak değil. Sanat ortamının bu tarz sivil oluşumlar meydana getirirken bir tür mahalle kapalılığı ürettiğini ve bunun da sanat piyasasının kültürel ve ekonomik sermayesinin diline benzer şekilde yaptığını düşünüyorum. Kariyerizm, heyecanın yerini almış gibi. Bağımsızlık ise açıkçası etkili bir imge. Ama atomize olmuş bir bireyin ekonomik ve kültürel sermayenin kristalize olmasıyla benzer yönleri olduğunu düşünüyorum. Bu karamsar tonun çözümü tartışma, polemik, eleştiri... Bunların üretimler meydana getiren bir tavırlar olduğunu ve bu coğrafyadaki eksik bir düşünme stili olduğunu düşünüyorum.
7. Pozitivist tutum, olmak ve olmamak arasında gidip gelir. Buna karşılık herşeyin olabileceğini düşünmek, olasılıklar içinde mümkün. Bunun devam etmesini beklemek ise o kadar anlamlı değil. Olayın içinde olmak, eğer bunu istiyorsak, stratejilerin gerçekleşmesi demektir. Teorik tutumun bir tür eylemsizlik olduğu sürece yani bakışın sokaktan odalara kadar uzanan mekanlarda dolanması yerine kelimelere (sadece kelimelere ama) sıkışması, aseptik bir düşünme meydana getirecektir. Dil ortaklık ister. Dolayısıyla zorunluluk düzeyinde olacaktır. Olasılık düzeyinde ise bazen birisi durur, sadece durur ve diğerleri, içinde anlam buldukları varoluşta şaşka kalır. Sessizlik, en güçlü anlam üretme halini alabilir.

1. The first thing that came to my mind was the title of the series that I have proposed for the event. “Strategies of Dehumanization”. This is not a sentence, it’s a title, but these were the first words that sprung to my mind. This reminded me that collaboration pertains to the bodily through its ontological origin. Different dimensions of monster – the word I was focusing on – and the notions suggested by the text of the event were suddenly connected.
2. Evidently, strategy is not a one-man situation. It requires other people too. And among these are the holders of power. Strategy might necessitate thinking about them constantly. What interests me is strategy’s will to power and the risks involved in it merging with power without transforming its forms. This is an aspect of strategy that we have to worry about. That is, it assuming the position of power. Assuming a critical disposition, making an effort to transform seems to be more potent in terms of action. I perceive strategy to be a certain kind of mind game to be able to achieve expeditious moves. Not a power game, but a game of strength. Being impressive, being contagious, being able to create a certain kind of power of collaboration.
3. There should be collaborations. In fact, there are. However, there is a problem regarding the proposition of collaborations in the sphere of expression to create some kind of alliance, and hence, in initiating collaborations. For example, everybody knows that something is going wrong or they have an opinion about what must be done. However, nothing happens. Partnership cannot be a summation of values. It will present itself through action. In action, one sees his limits and strengths. That is why, collaboration for intellectual and artistic production is not about making one’s presence felt against a series of images of adversaries, but to move towards a multi-faceted and profound transformation from a sphere of rehabilitation. This is how we can counteract situations where strategy is developed on a viral level.
4. I consider values within a context of being able to sacrifice certain things through our critical attitudes in the form of actions. So, not as a form of idealism. In this respect, I believe that it would be more meaningful to create and sustain, to share our values, rather than aiming to preserve our values during our involvement in a situation. Ultimately, I consider sharing and participation still to be a prevailing problem in this geography. This is what I think crisis corresponds to in this scale.
5. “Why am I living this life?” First of all, a person has the ability to change their acquired perspectives, and to create different projections. Secondly, life is a process of creating a point of view, or at least this is one aspect of it. Our perception of reality can change. This change is not evasion; it is being able to construct a consciousness of the self. It is the ability to face someone else. “Why” is a simple question. But it’s effective. I think it urges us towards action.
6. I don’t think that there is a togetherness as such in the sphere of art. Being together and side by side would imply some sort of resistance. So, that is not coming together at events. I think, in initiating these kind of civil formations, the art scene forms a certain kind of closed community, a gated neighbourhood almost, and that it does this in a fashion similar to the language of the cultural and economic capital of the art market. Careerism seems to have replaced enthusiasm. And independence is clearly an effective image. But, I think, an atomized individual has similarities with the crystallization of the economical and cultural capital. The resolution of this pessimistic tone lies in discussion, polemics, criticism.... I think, these are attitudes that yield production, and that this is a way of thought lacking in this geography.
7. The positivist approach alternates between to be and not to be. However, thinking that anything can happen is possible within the limits of possibilities. But expecting this to continue would not make much sense. Being involved – if that is what we want – would entail the realization of strategies. As long as the theoretical approach amounts to some sort of inertia, that is, a point of view stuck in words (and merely words) instead of moving around in space from the streets to the rooms, it would generate an aseptic thought. Language requires commonality. Therefore, this will be at the level of necessity. At the level of probability, sometimes someone stands still, just stands still, and others are startled by the existence that they found meaningful. Silence can become the most powerful way of creating meaning.

H. Esra Oskay-Malicki

1982, Van

Bilkent Üniversitesi, Güzel Sanatlar, Tasarım ve Mimarlık Fakültesi, Güzel Sanatlar Bölümü

Bilkent University, Fine Arts, Design and Architecture Faculty, Department of Fine Arts

Bir Başkadır No Place Like This
Video, 16'55"
2019

doğduğun bu topraklar

the lands you were born

“Ortak Stratejilerin Gösterisi” başlığı kültürün demografisinin yoğun bir göç dalgasıyla dönüştüğü bu günlerde memleket ve dışarı, biz ve onlar ayrımlarının nasıl biçim değiştirdiğini ve bu değişim içinde nasıl konumlandığımızı düşündürdü bana. Aidiyet duygusunun içindeki yabancılaşma fikrinin, aidiyete sıkı sıkı tutunduğumuzda elimizde kalan bir yabancılaşmanın izini sürdüğüm “bir başkadır” videosu bu düşünceyle ortaya çıktı. İlhamını Ayten Alpman’ın seslendirdiği 70’lerde meşhur olan aranjman şarkı “Memleketim”den alıyor bu video çalışması. Alpman’ın sesiyle özdeşleşen ve aslında «biz»e çok dışarılardan gelen bir Yahudi ezgisine yerleşen bir uzak akrabalığa benzer bir biçimde yabancı bir evdeki hislerimizin, evcil bir yabancılaşmanın izini sürüyor. YouTube’a yüklenen yurtdışında yaşam videolarından kurgulanan “bir başkadır” da birbirini tekrar eden, kendi kendisiyle çelişen, bir ifadeyi diğeriyle çökerten bir silsile içinde dışarıya ve içeriye dair duygulara odaklanarak ait olmanın şiddetini ölçülüyor. Bir hayatta kalma stratejisi olarak bildiğine tutunmakta diretirken bir yandan kendi kendini suçüstü yakalayan bu ifadeler bir ortaklık fikrini oluşturan kültürel kimliği yeniden düşündürüyor bize. Gündelik sorunlara verilen toplu cevaplar bütünü, ortak yaşam stratejileri bütünü olarak kültür ve bunun içinde biçimlenen kültürel kimlik sanki biraz da eski hukukumuzun anısına ihanet etmemek için üzerimize yapışan bir şey haline geliyor. Aslında gösterilenin arkasında kalan ve gösterişsizce sızan bir deneyimin imaları var bu videolardaki çelişkilerde. İddiaların soluklaştığı noktada ortaya kültürel kimliğin sınırlarının bulanıklaştığı anlar çıkıyor. Strateji güçlü kalmaya dair bir arzuyu gösteriyorsa eğer, bu gösterişsiz anlarda başka bir ortaklığın ipuçları çıkıyor ortaya. Bu dil sürçmelerini, tutarsızlıkları aidiyetin arızalı yanını dizginlemek, bir ortaklığı kurmak için kullanmak gerekiyor belki de.

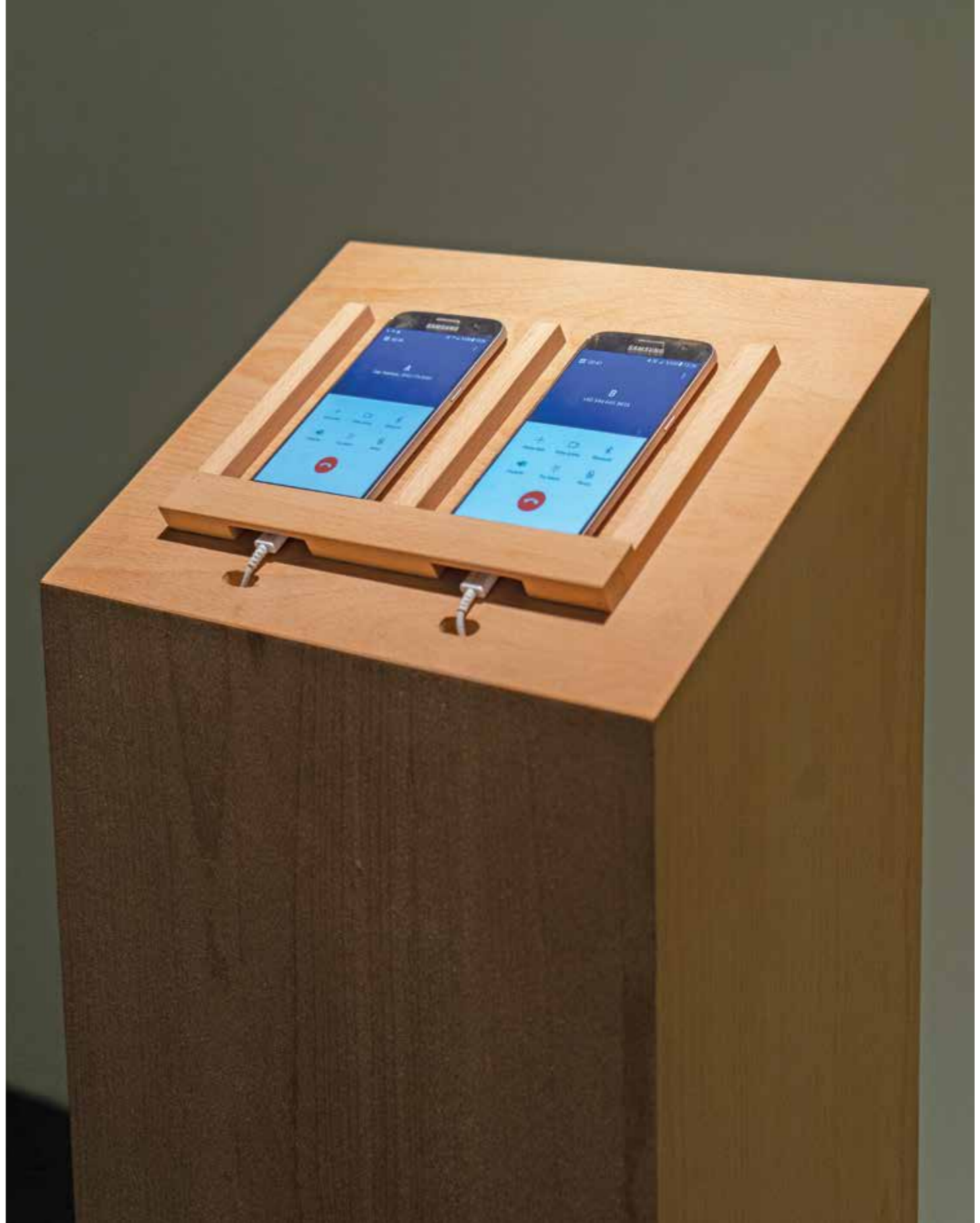
The title of “A Spectacle of Collaborative Strategies” made me think of how the distinctions between one’s homeland and the foreign lands outside, and the division between us and them, are transformed these days, today when the demography of culture is being changed by exceptional waves of immigration, and where we position ourselves concerning these transformations. The video, “Bir Başkadır”, where I traced the notion of the alienness within the sense of belonging, the foreignness that we are left with when we hold tight on to that sense of belonging, was created based on this initial thought. This video piece draws inspiration from the famous 70s song “Memleketim” (My Homeland), performed by Ayten Alpman. The work explores our feelings in an unfamiliar house much like a distant relative, it traces a domesticated alienness similar to the song identified with Alpman’s voice and actually created by putting new lyrics to a Jewish melody that sounds quite foreign to “us”. The video, “Bir Başkadır”, edited by utilising videos about life abroad, uploaded to YouTube, also aims to measure the severity of belonging through focusing on a sequence of things repeating one another, self-contradicting, falsifying one statement with another, and expressing sentiments about the outside and the inside. These expressions that insist on holding on to what they know as a survival strategy and catch themselves in the act, make us rethink the cultural identity that constitutes the idea of collaboration. The collection of responses to everyday problems, the culture as the sum of collective life strategies and the cultural identity formed within this, become something that clings on to us in order not to betray the memory of our old conventions. In fact, the contradictions in these videos imply an experience that lies behind what is visible and that oozes out unpretentiously. At the point where the arguments grow faint, there emerge instances where borders of cultural identity become blurred. If strategy is an indication of a desire to remain strong, hints of another partnership becomes manifest in these unpretentious instances. Perhaps it is necessary to restrain these slip of the tongues, these inconsistencies, the accidental aspect of belonging, and to make use of them to be able to establish a partnership.

Hazal Ünsal

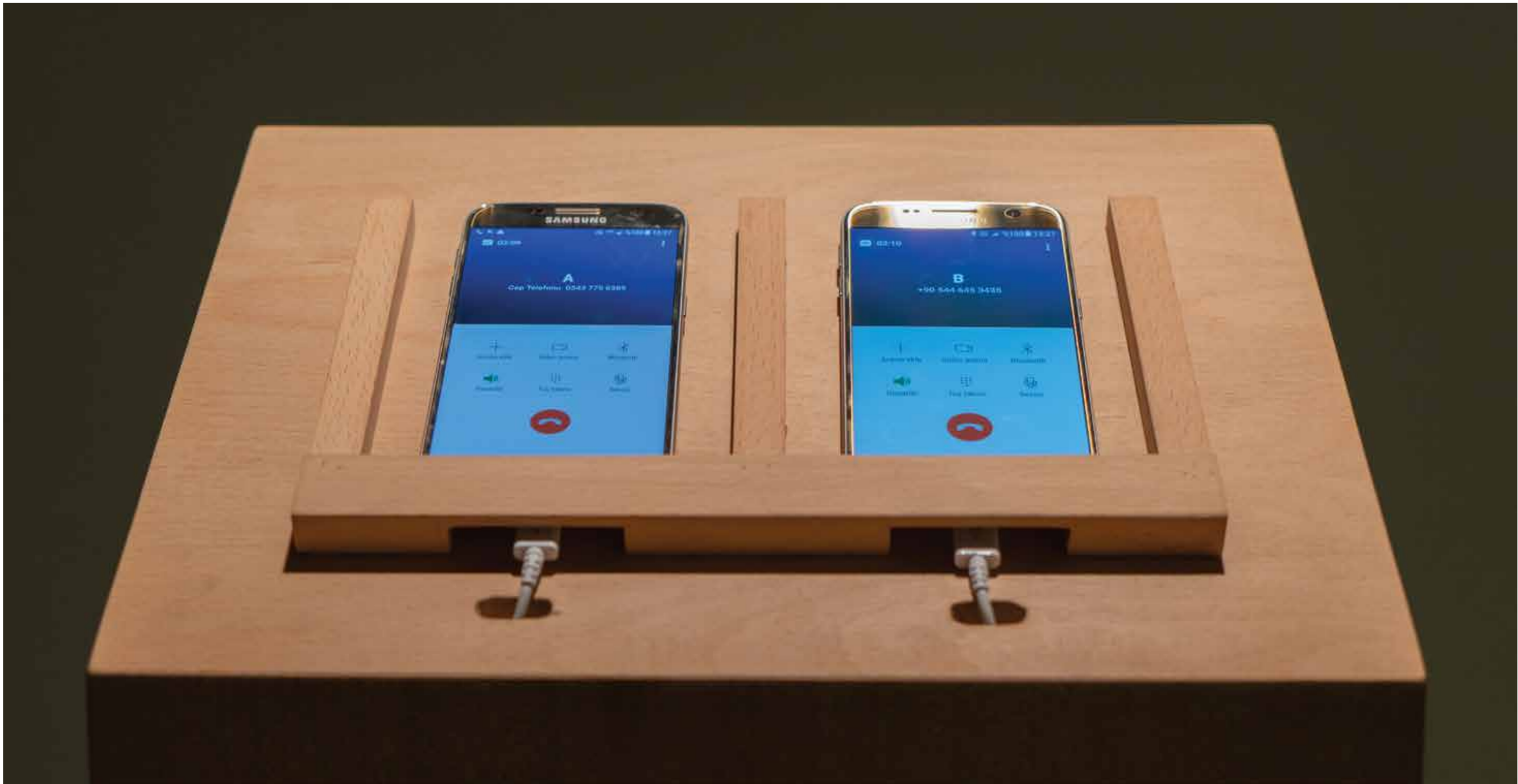
1992, Ankara

Hacettepe Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Heykel Bölümü

Hacettepe University, Fine Arts Faculty, Department of Sculpture

Seslerin Çarpışması The Clash of Sounds
Enstalasyon Installation
2 adet cep telefonu 2 mobile phones
2019

1. Ortaklık ve Strateji kavramlarının birbirine olan uzaklığı ve bu iki zıt kavramın biraradalığının vermiş olduğu kaos.
2. Stratejinin salt erk ve yönetim ile ilgili olduğu tanımlama oldukça kısır bir tanımla gibi gelmekte. Özellikle erkliğin eril bir zihniyet üzerine kurulu olduğu bir coğrafyada yaşıyor olmak strateji kavramının pratiğe dökülmesini oldukça güçleştirmektedir. Bu kavramı kendi alanımız olan sanat alanında ele aldığımızda sonsuz olanak sunan modernite, üretimi gerçekleştirme biçimi açısından stratejik bir yol olarak görünebilir. Değişen ve dönüşen koşullar bağlamında günceli takip etmek, yakalamak ve sunmak sanatçının kaçınılmaz sorumluluğunda olmalıdır. Bahsedilen “stratejik göstergeler” alanımızda bir araç olarak yer almalıdır.
3. Ortaklık ve Strateji kelimelerini yan yana getirmekte zorlanıyorum. Bunun sebeplerinden en önemlisi bireysellik fikrinin iliklerimize kadar işlemiş olmasıdır. Ortaklığın ancak kolektivizmle mümkün olduğunu, hayatta kalma stratejisi olarak kolektivizmin ise günümüz koşullarında Ütopya olduğunu düşünmekteyim.
4. Bu soruya Rollo May’in “Yaratma Cesareti” isimli kitabından alıntı ile cevap vermek istiyorum. “Sanatçılar genellikle kendi iç imgeleri ve hülyalarına dalmış yumuşak huylu insanlardır. Ama tam da bu onları baskıcı bir toplum için korkulu kılar. Çünkü sanatçılar, insanoğlunun süregelen kafa tutma gücünün taşıyıcılarıdır. Kendilerini, Tanrı’nın Yaratılış’ta kaostan biçimi yaratması gibi, kaosun içine ona biçim vermek için gömmeyi severler. Gündelik, duygusuz, alışageldik olandan hiçbir zaman hazzetmeyerek devamlı yeni dünyalara doğru ileri atılırlar. Böylece “soyun yaratılmamış vicdanı”nın yaratıcısı olurlar.” * (May, 2018, s.57)
5. Öncelikle sıradanlığın neliğini doğru tanımlamak gerekmektedir. Dayatılanın sıradan olduğunu kabul etmek baştan yenilginin göstergesidir. Aksine sıradan olanın metaforunu kurmak ezber bozar. Bu noktada sorulacak olan soru “Sıradan olanın metaforu nasıl kurulur?” olabilir. Bu metafor yüzyıllardır sanat alanında da kullanılmaktadır. Örneğin Cezanne bir ağacı daha önce hiç kimsenin görmediği şekilde görmüştür, Duchamp, hazır nesneyi daha önce kimsenin sunmadığı şekilde sunmuştur. Bu noktada bizlere düşen “şey”i daha önce kullanılmadığı şekilde kullanmak olmalıdır. Yapılmayanı yapmak ise, sadece sanat alanında değil gündelik yaşantıda da yeniliklerle şekillenen bir geleceğin göstergesi olabilir.
6. Önemli olan “birlikte yanyana durabilme”, “bağımsız ama birlikte” sloganlarını gerçek anlamda birlikte söyleyebilmektir.
7. Mevcut coğrafyada hayır. Strateji kavramını tanımlarken kullandığınız yönetim ve erk ile olan kısmı ancak toplum ile ortaklaşabildiği ölçüde var olabilir.

1. The distantness of the concepts of Collaboration and Strategy, and the chaos arising from combining these two opposing concepts.
2. The definition that strategy is solely related to power and authority seems to be quite a reductive definition. Living in a geography where power is grounded on a masculine mentality makes putting the concept of strategy into practice especially difficult. Modernity, which offers endless possibilities concerning this concept when considered within the scope our own field of practice, the field of art, might appear as a strategic pathway that could be pursued in terms of the means of realizing production. In the context of changing and transforming conditions, following, capturing and presenting the contemporary agenda must be an obligatory responsibility of the artist. The “strategic indicators” that are mentioned should exist as tools to be utilised in our field.
3. I find it difficult to bring the words Collaboration and Strategy together. The most important reason behind this is that the idea of individualism has worked its way into our core. I think, collaboration is only possible through collectivism, and collectivism as a survival strategy is a Utopia under present-day conditions.
4. I would like to answer this question with a quote from Rollo May’s book, “The Courage to Create”. Artists are generally soft-spoken persons who are concerned with their inner visions and images. But that is precisely what makes them feared by any coercive society. For they are the bearers of the human being’s age-old capacity to be insurgent. They love to immerse themselves in chaos in order to put it into form, just as God created form out of chaos in Genesis. Forever unsatisfied with the mundane, the apathetic, the conventional, they always push on to newer worlds. Thus are they the creators of the “uncreated conscience of the race.” * (May, 1975, p.32)
5. First of all, it is necessary to define the essence of the ordinary correctly. To accept that the imposed is ordinary would be a sign of admitting defeat at the outset. On the contrary, constructing a metaphor of the ordinary would break the mould. The question that has to be asked at this point might be, “How could the metaphor of the ordinary be constructed?” This metaphor has been used in the field of art for ages. For instance, Cezanne has seen a tree in a way no one had seen it before; Duchamp presented the ready-made in a way no one else had presented it. At this point, our task should be to use the “thing” as it has never been used before. And doing what has not been done before, can be an intimation of a future shaped by novelties not only in the field of art but also in daily life.
6. The important thing is to be able to really speak out the mottos of “standing side by side”, “being independent but in concert” together.
7. No, not in this geography at present. The part concerning authority and power that you have mentioned in defining the concept of strategy can only exist to the extent that it can be shared with society.

Kadir Kayserilioğlu

1987, İstanbul

Yeditepe Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Grafik Tasarım Bölümü

Yeditepe University, Fine Arts Faculty, Department of Graphic Design

Dikefobi Dikephobia

Tek kanallı One channel HD video, 11'24"

2019

1. Katılımcılık, ortak deneyim, kolektivite.
2. Kapital değerlendirmelerin aksine strateji kavramının ortak bir ihtiyaç doğrultusunda, mevcut tahakküm koşullarını değiştirmek ya da teşhir etmek amacıyla geliştirilen kararlı bir birliktelik ve çözüm üretme süreciymiş gibi düşünmeyi tercih ediyorum. Bu yüzden kendi yaşamımda dahil olduğum her üretim ve birlikte hareket etme sürecinin çeşitli yenilenmelere fırsat oluşturabilecek, özgürleştirici deneyimler şeklinde ele almaya özen gösteriyorum.
3. Olmalı.
4. Deneyim kavramını sarsıcı ve dönüştürücü etkileri olan, maruz kalınan bir süreç olarak görüyorum. Bu yüzden “bir deneyim yaşama” hali tüm öngörülemez şeyleri ve yıkıcı etkileri de kapsayacak şekilde sahiplenmektir. Sanat yapmak bu etkileri deneysel yöntemlerle görünür kılma ve analiz etme konusunda etkili bir eylem. Bu yüzden söyleyeceğimiz, üretim ve tüketim şekillerimiz ve dili kullanma biçimlerimiz son derece önemlidir.
5. Neo-liberalizm krizden beslenen bir ekonomik model. Kapital bilinç kriz sonrası yıkımı bir yenilenme ve ihtiyaç olarak görüyor. Dolayısıyla kapitalizm kendi irrasyonelitesine muhtaç. Benim sorum, yaşan bu irrasyoneliteden, çelişki ve normlaşmış absürlükten sanat vasıtasıyla daha özgürleştirici koşul ve alanlar yaratabilir miyiz? Sert koşulları sanatsal yöntemlerle deneyimlemeyi nasıl savunabiliriz ve etkilerini nasıl daha iyi gözlemleyebiliriz?
6. Sanat zaten içerdiği “oyunsuluk” bakımından hep bir “ötekine” ihtiyaç duymakta. Dolayısıyla ben bu birlikteliğin zaten olduğunu düşünerek, mevcut potansiyeli geliştirme derdindeyim. Ancak bu potansiyelin günümüzde kaybedilmeye başladığı da bir gerçek. Sanatı, sanatsal üretimi, organizasyonları ve sanatçılara verilen desteği kurumsallaşma ve rekabet ilişkileri dışında birlikte çalışmayı benimseyen, denenmemiş ve cesaretlendirici yöntemlerle faaliyete geçirmek gerekiyor.
7. Sanat üretimi açısından konuşursak, bu stratejilerdeki ortaklığın sunduğu gösteri ideolojik temsillerden uzak kalarak, temsil edilemeyen peşinde gitmelidir diye düşünüyorum. Bu şekilde yeni birliktelikler oluşturabilmek, iktidar ve kâr odaklı tahakküm stratejilerinden sıyrılarak ortak analiz, üretim ve yaşam alanları geliştirebilmek - ve bunların sürekliliğini sağlamak - tabii ki mümkün.

1. Participation, shared experience, collectivity.
2. Contrary to capitalistic considerations, I prefer to think of the concept of strategy as a process of developing a determined partnership and solution, in line with a common need, to change or expose the existing oppressive conditions. Therefore, I take care that each and every process of production and co-operation that I am involved in my personal life, are liberating experiences that can create opportunities of regeneration.
3. There should be.
4. I see the concept of experience as a process that one is subjected to, with staggering and transformative consequences. Therefore, the state of “undergoing an experience” is to embrace all unforeseeable things and destructive repercussions. Making art is an action effective in making these outcomes visible through experimental means and analyzing them. That’s why, our statements, our ways of production and consumption, and the manner in which we use language are extremely important.
5. Neo-liberalism is an economic model that feeds on crisis. Capitalist thought perceives the post-crisis destruction as renovation and a necessity. Thus, capitalism relies on its own irrationality. My question is; in the face of this irrationality that we are experiencing, these contradictions and absurdity that has become the norm, can we create conditions and spaces that are more liberating through art? How can we advocate experiencing harsh conditions through artistic means, and observe their effects in a better way?
6. In terms of the “playfulness” it involves, art always needs an “other”. Thus, I think that this togetherness already exists, and I am concerned with developing the existing potential. However, it is also a fact that this potential is now beginning to be lost. Art, artistic production, its organizations and the support provided to artists need to be activated through initiatives that adopt working together while staying away from institutionalization and competitive relationships, and by means that are yet untried and encouraging.
7. Considering the production of art, I think, the spectacle presented by the collaboration in these strategies should steer away from ideological representations and pursue the unrepresentable. In this way, it would of course be possible to create new alliances, to keep clear of power and profit oriented oppressive strategies to be able to establish collective spaces for analysis, production and life, and to ensure their continuity.

Lara Lakay

1992, İstanbul

İstanbul Bilgi Üniversitesi, Sanat Yönetimi Bölümü

Istanbul Bilgi University, Department of Art Management

Çok Pratik Sanat Terimleri Sözlüğü

[şimdi herkes sanatçı olduğuna göre herkes için]

A Very Practical Art Terms Glossary

[for everyone, now that everybody is an artist]

Video, 2' 23"

2019

ACTION PAINTING

A performance, event, or situation considered as art and often planned events

1. Baudrillard'ın Kötülüğün Şeffaflığı kitabında bulunan şu cümlesi: “Politik histerezis* içindeyiz.”
*Fiziksel bir etkiye maruz kalan bir cismin tepki vermekte gecikmesi.
2. Bu “günümüz şartlarında değişen koşulların getirdiği yeni durumlar” meselesine dair kişisel görüşüm, her şeyin politik olduğunda, hiçbir şeyin politik olmadığı. Bu doğrultuda; politika, yönetim ve erk meselelerini rafa kaldırdığımızda, salt ve ilkel olarak iletişim vaabında bir dönüşüm yaşıyor olduğumuzu düşünüyorum. Toplumsal ve ortak stratejiler bağlamında iletişim dediğimiz makro ilişkisel bir olay. Her şey ve herkes, herkes ve her şey ile bağıntılı. Bir manifesto, ütopya yaratım süreci, özgürlük nağaraları, üretim, çatışmalar ve çelişkiler; eylemsel ve devrimsel bir nitelikte, şuan yavaş ve istisnai de olsa bir “ortak strateji” izleme noktasına varıyor. Bu ülkede son senelerde rakı masası sohbeti olan “politize/apolitize” diye kavramlar var. Kim ne düşünür bilmiyorum, ama bunlar benim hoşuma gidiyor. Çok büyük bir resmin farkındalığını geliştiren konular bunlar, ki politikadan söz etmiyorum. Biz ferdi, endividüalist bir toplumsal altyapıdan ve tarihi süreçten gelmiyoruz. Grup, kabile, aile, komün -ne dersen- içinde bir tek kişi, herhangi bir konuyla ilgilin dönüşüm ve aydınlanma yaşamaya başladığında, gerisi geliyor, bir diğeri merak ediyor, eksik kalmak istemiyor. Bu bir strateji değil, toplumsal bir iletişim reformu; Facebook ve Twitter'da paylaştığımız şeylere bakın, artık 90'larda değiliz -sadece- romantik şarkı sözleri paylaşmıyoruz. 21. yüzyılda yaşayan insanoğlunun mecburi-politize hayatta kalma düellosu.
3. Bireysellik anlamında çok kudretli bir bilinçaltına sahip yetiştiğimizi açıkçası düşünmüyorum, bir önceki soruda da belirttiğim gibi . En büyük resime baktığımda, özellikle Türkiye için hissettiğim bu. Bizzat onlarca defa tek başıma sırtımda çanta dünyayı dolaşım, ancak dönüp geldiğimde bir topluluk içerisinde hissettiğim güveni biliyorum. Sosyolojik olarak, kopuk kopuk komünler, kümeler ve gruplar halinde, arada iç içe geçmeli bir izlencemiz var gibi geliyor bana. Bu açıdan, evet, kabullü kaderimiz bu ve öyle ya da böyle, nihai dönüşüm için ortak hareket etmeliyiz. Strateji için konuşmak gerekirse, bir ordu yönetmiyoruz. Strateji olur ya da olmaz. Harekette bereket var, çok basit bir motivasyon. Akılcı ve özgürlükçü bir toplum yönetimi olanaksızlaştığında, bu “stratejiler” krizinde, devlet toplumsallığı ortadan kaldırır. Nerede yaşadığımızın farkındayız, strateji değil mesele. Toplum dediğin bu birkaç bin insan, nasıl beraber hareket edecek de şifasını getirecek dünyanın...
4. Guy Debord'un şöyle bir sözü var: “Söylenen her şey zaten ortada olandan ibarettir.”
Söylem yaratılan kriz ortamlarında tabii etkindir. Hem Türkiye, hem de koca Dünya için, bütün-toplumsal olarak kronik bir çılgılık sürecindeyiz. Burada bir muallak yok. Söyleyeceklerimiz değil, nasıl söyleyeceğimiz...
5. Bir sergi kataloğu içinde konuşuyoruz madem, öznesi kültür/sanat olarak şöyle tartışılabilir bu konu, bu “şahane kapitalizm” nerede biter? Şöyle bir şey var: mesela ben burada bu soruları yanıtlarken, bir kültür/sanat etkinliğinin röportajı dahilinde kendi reklamımı yapıyorum, bu reklam dediğin şeyi, endüstri olarak da; bir meta olarak da kapitalist kültür yarattı, reklam yoksa, kapitalizm yok ve tam tersi. Şimdi soruyu şöyle güncelleyebiliriz, “sanat” kriz midir, itaat mi? Agamben'i tartışırken “sivil itaatsizlik” kavramına da bakmak gerekiyor zira. Modern literatürde sivil itaatsizlik denilen şey anayasa 'ya da toplumsal sözleşmede ifadesini bulan, ortak adalet anlayışını temel alan, şiddeti reddeden' ancak yasadışı bir durum. Bütün kavramların içini boşaltmak mı gerekir, baştan yazmak için? Bu ikinci sorum.
6. “Ütopya güzelidir.”
Önerim değil, tüm dileğim bu “iletişim” meselesinin, empatik ifadelerin güçlenmesi. Geçen sene birkaç arkadaşımınla çok konuştuğumuz bir meseleydi; devrim türevlerinin çat diye gökten inmesi ve ani bir dönüşüm mü makbul, yoksa yavaş yavaş ayrı bağımsız parçaların eş zamanlı dönüşümlerinin akabinde gerçekleşecek reformlar mı. Bağımsız birlikteliklerin gücünün inancına daha yakınım, herkes kendi hikayesini yaşayarak bir paydaş olduğunda, güç alanı daha çok genişliyor.
7. Olabilir değil, oldu. Başlangıç noktasının tam idrakında değiliz sanırım. Bu gösteri evrensel bir travmatizasyondan ibaret başladı, geliyor... Varoluş sancısının romantize her duygusunu yaşıyoruz. Perde kapandığında nerede olacağımızı merak ediyorum ama ben süreçten yanayım. Bu bir süreç sanatı.

1. Baudrillard's sentence in his book The Transparency of Evil: “A kind of hysteresis* of the political reigns.”
*The lag of the response of an object to a physical effect it was subjected to.
2. My personal view on this “new situations ... brought about by the changing circumstances of present-day conditions” is that when everything is political, nothing is political. Following that train of thought; putting the issues of politics, authority and power aside, I think we are experiencing a pure and primitive transformation concerning communication. What we call communication in the context of social and collaborative strategies is a macro relational event. Everything and everyone is related to everyone and everything. The process of creating a manifesto, a utopia, cries for freedom, production, conflicts and contradictions, with an action-oriented and revolutionary nature, are now slowly – and perhaps in the form of a deviation – reaching a point of pursuing a “common strategy”. In this country, there are concepts such as “politicized/apoliticized” that have become part of our rakı table conversations in recent years. I don't know who thinks what, but I like it. These are the issues that raise awareness about a big picture; and I am not talking about politics. We do not come from a personal, an individualist social infrastructure and historical process. When a single person in a group, a tribe, a family, a commune – whatever you want to call it – begins to experience a transformation and enlightenment concerning a subject, the rest follows, another one gets curious and does not want to fall behind. This is not a strategy, it's a social communication reform; look at what we are sharing in Facebook and Twitter, we are no longer in the 90s, it is not – just – lyrics of romantic songs that we share. This is the compulsorily politicized duel for survival of the 21st century humankind.
3. I don't really think that we were brought up with a mighty subconscious in terms of individuality, as I have already mentioned in my answer to the previous question. Looking at the bigger picture, this is how I feel especially for Turkey. I have travelled around the world on my own with a backpack dozens of times, but I know the feeling of assurance that I felt within the community when I returned. Sociologically, it seems to me that we have a program, occasionally intertwined, in the form of separate communes, clusters and groups. In this respect, yes, this is our accepted fate, and one way or another, we must act together for the ultimate transformation. And talking about strategy, we are not running an army. There might be a strategy or not. As the Turkish saying goes, ‘action yields abundance’, it's a simple motivation. When a rational and libertarian social governance becomes impossible, in this crisis of “strategies”, the state abolishes sociality. We know where we live, the real issue is not strategy. These couple of thousand people that we call society, how will they act together and bring healing to the world...
4. Guy Debord has a sentence that could be translated as: “all that's said is all there is.” Discourse is of course effective within the domains of contrived crisis. Both in Turkey and all around our huge World, as a whole-society we are experiencing a process of chronic crying out. There is nothing ambiguous here. It is not what we say, but how we say it...
5. Since we are speaking within the bounds of an exhibition catalogue, it's subject being culture/art, this issue can be discussed like; where would this “wonderful capitalism” end? There is something like this: for instance, while I am answering these questions, within the limits of an interview of a culture/art event, I am making a self-promotion. This thing that we call advertisement, both as an industry and a commodity, was created by capitalist culture; without advertisements there is no capitalism, and vice versa. Now we can revise this question as; is “art” a crisis or obedience?
In discussing Agamben, we should also consider the concept of “civil disobedience”. In the modern corpus, civil disobedience is described as the refusal to obey the demands or commands of the authority, an act that ‘finds a base in the constitution or in the social contract, that is grounded on a common understanding of justice, and does not resort to violence’ but it is illegal. Do we have to we hollow out each and every concept, to be able to rewrite them anew? That is my second question.
6. “Utopias are beautiful.”
This is not a suggestion, all I wish is that this matter of “communication”, the empathic expressions, gain power. There was a subject we discussed thoroughly with a few friends last year; whether it is better to have variations of revolutions that fall from the sky and are rapid transformations, or to have reforms that would follow the simultaneous gradual transformations of separate individual parts. I feel closer to the belief in the power of independent alliances, when everyone becomes a participating member through experiencing their own story, the field of power broadens.
7. It is not a matter of if it could, it did happen. I guess we are not fully aware of the starting point. This spectacle began with a universal traumatization, and is growing... We are experiencing every romantic feeling involved in the existential travail. I wonder where we'll be when the curtain falls, but I'm all for the process. This is a process art.

Larissa Araz

1990, İstanbul

Koç Üniversitesi, Görsel İletişim Tasarımı, Medya ve Görsel Sanatlar Bölümü

Koç University, Visual Communications Design, Department of Media and Visual Arts

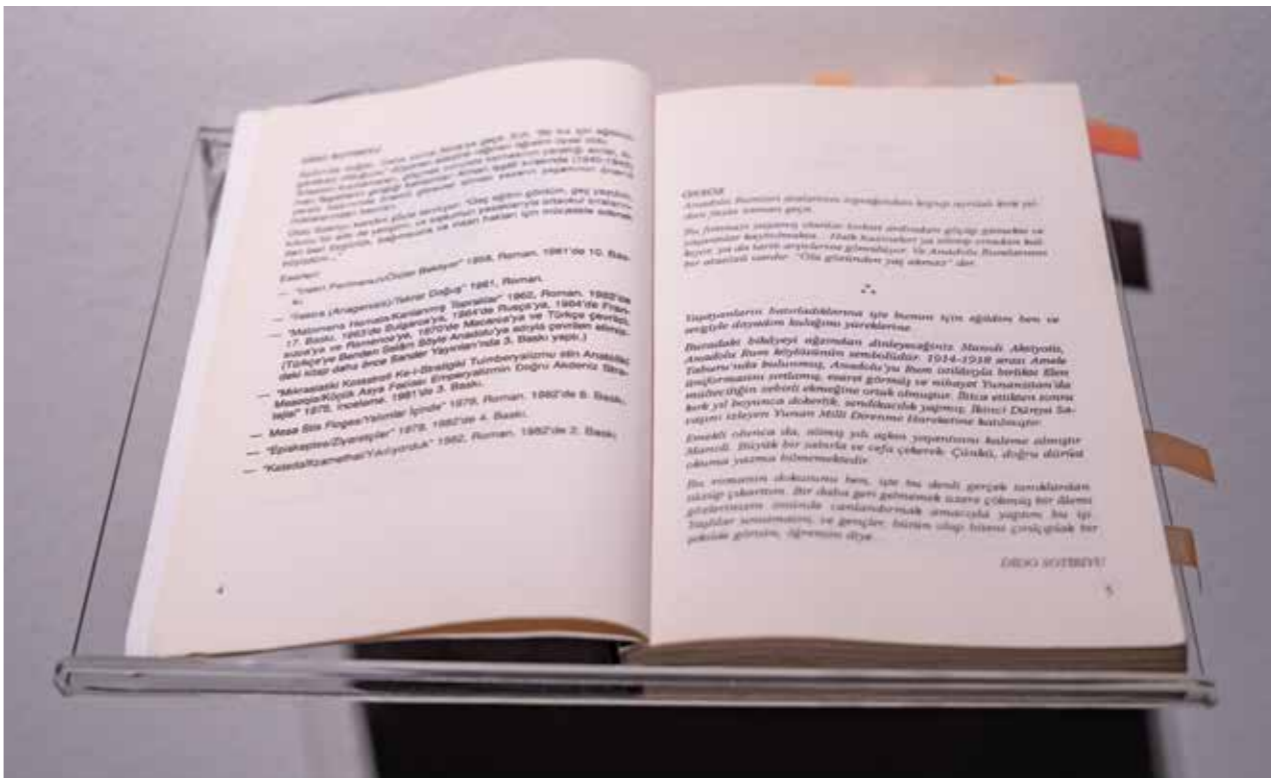
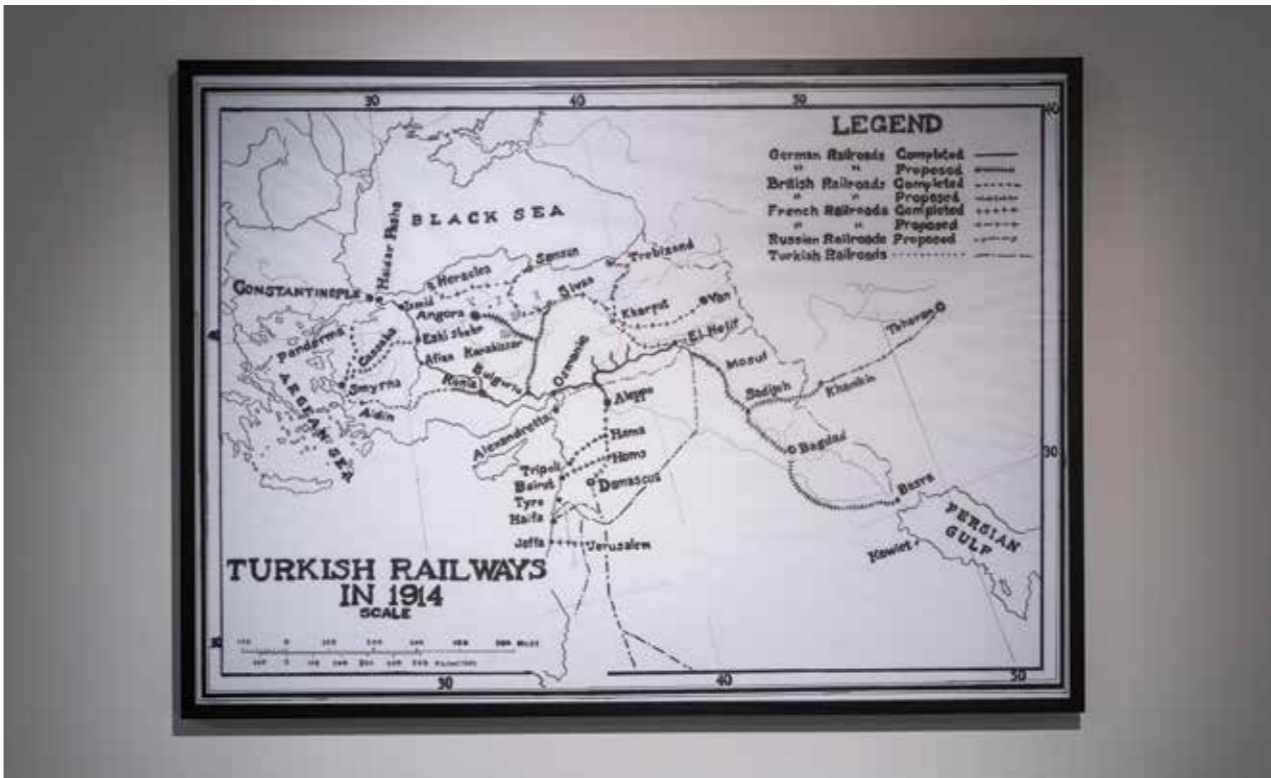
Bastığın Yerler The Places You Tread On

Enstalasyon Installation

Fotoğraflar Photographs 90 x 120 cm

Harita Map 100 x 70 cm

2019

Meltem Koçak

1981, Mersin

Mustafa Kemal Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü

Mustafa Kemal University, Fine Arts Faculty, Department of Painting

Tek Gün Tek Doz One Day One Dose

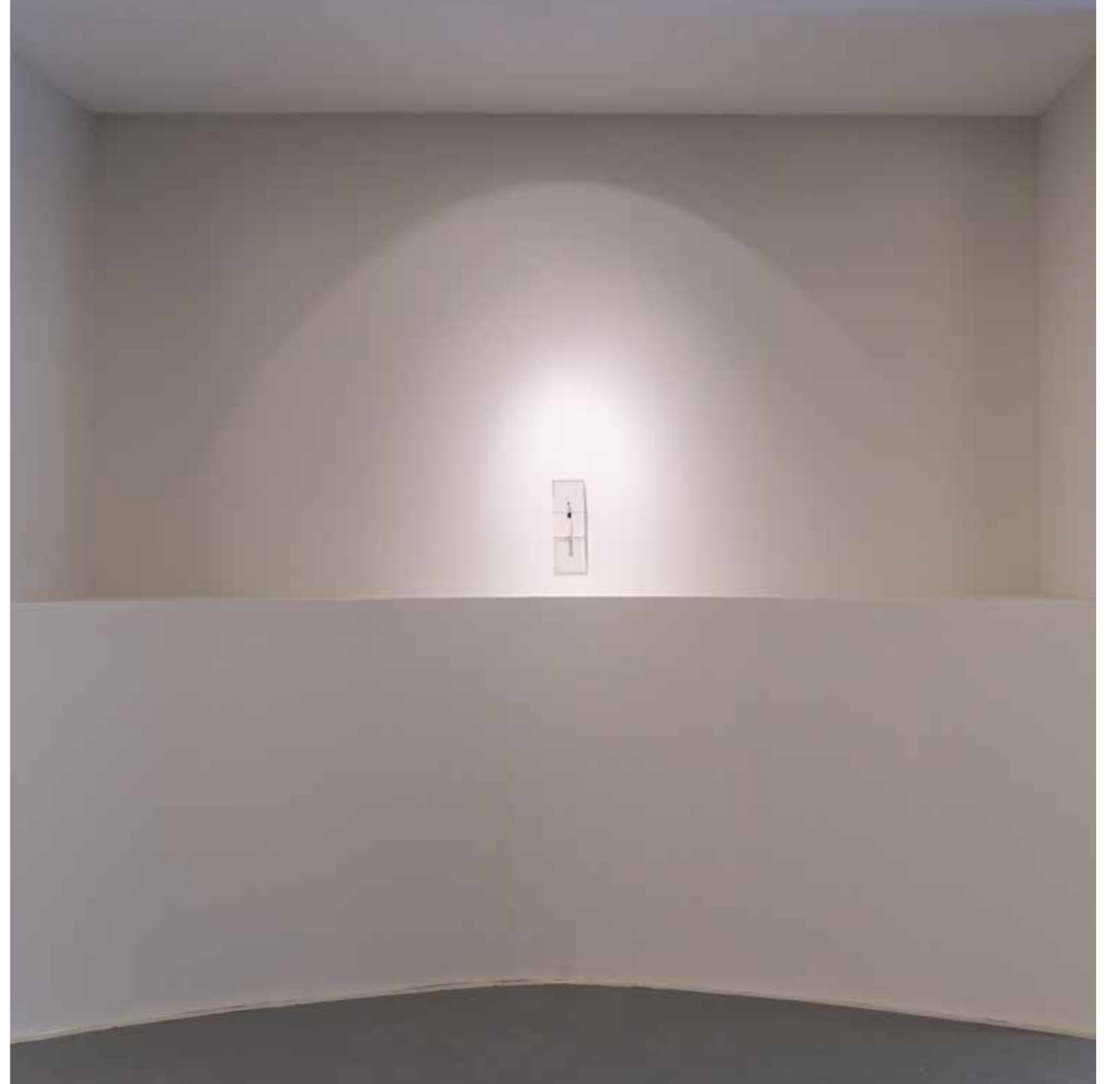
Enstalasyon Installation

Mavi mürekkep ile doldurulmuş şırınga

Syringe, blue ink

12 x 22 x 10 cm

2019

Merve Vural

1989, İstanbul

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü

Mimar Sinan Fine Arts University, Fine Arts Faculty, Department of Painting

Operasyon Operation
Video, 6'39"
2019

1. Var olma mücadelesi.
2. Strateji, önceden belirlenmiş bir amaç ile ilgili iken günümüzdeki sistem insanlara önceden belirlenecek bir amaç bırakmaya fırsat vermediği için, herkesin sonsuz mücadele döngüsü içinde olduğunu düşünüyorum. Bunun da artık, plan ve tutarlılıktan çok, hayatta kalma içgüdüğü ile yapılan dürtüsel bir durum olduğunu düşünüyorum.
3. Evet, birlikte yürütülen bu dayanışma halleri gereklidir.
4. Artık dünya gerçekliğin kendisinin bile tartışıldığı, kimsenin olan yıkıma şaşırmadığı bir evreye girdi. Ben kişisel faaliyetlerimde ve yaptığım işlerde izleyicileri şaşırtmak, onları yeniden gerçekliğe döndürmek ve yaşadıkları yabancılaşmayı teşhir etmeye çalışıyorum. Bu yüzden söylenenler ve bireysel eylem seçimleri oldukça önemli.
5. Kapitalist üretim ve tüketim biçimlerinin tüm ifade alanlarını sardığı bilinen bir gerçek. Bu gerçeklik içinde yeni bir sanat anlayış biçimi oluşabilecek mi diye sormak isterim.
6. Tartışılan bu iki unsur bence “ortaklık” kavramından ne anlaşıldığı ile ilgili. Bu sırf sadece sanatçılar arasında değil; sanatçı ve izleyici arasındaki iletişim açısından da çok önemli. İzleyicinin heyecanını hiç kaybetmemesini arzu ederim. Böyle olunca sanatın gerekliliği, sanatın sürekliliğine dönüşecek ve hep akılda kalacak.
7. Sistemler her daim değişikliğe uğramış, değişikliğe uğramaları da onların devamını sağlayan bir unsur. Ortak Stratejilerin Gösterisinin bu bağlamda elbette mümkün olacağını düşünüyorum, çünkü değişen bu sistemle beraber ilişki ve ortaklık anlayışlarımız ile birlikte evrilen sanatın da bambaşka bir hal alacağını düşünüyorum.

1. The struggle for existence.
2. While strategy is about a predetermined goal, I think because the present system does not allow people to have a predetermined goal, everyone is in an never-ending cycle of struggle. And I think rather than having a plan or an objective of consistency, this is now a situation of impulsive action, done with the instinct of survival.
3. Yes, these collaborative states of solidarity are necessary.
4. Now the world has entered a stage where even the reality itself is open for discussion, where no one is surprised by the on-going destruction. In my personal activities and artworks, I am attempting to surprise the viewers, to bring them back to reality, and to expose the alienation they are experiencing. That is why statements and individual choices of action are quite important.
5. It is a known fact that capitalist modes of production and consumption have besieged all realms of expression. I would like to ask if a new understanding of art could emerge in this reality.
6. I think these two elements in discussion are related to what we understand from the concept of “collaboration”. This is not just among artists; it is also very important in terms of the communication between the artist and the viewer. I wish the viewer would never lose his/her enthusiasm. As such, the necessity of art would become the continuity of art, and it would always remain in our minds.
7. Systems have always changed, and their ability to change is a factor that allows their continuity. In this context, I think A Spectacle of Collaborative Strategies would of course be possible, because I think with this changing system, together with our understanding of relationship and collaboration, art will also evolve to have a completely different disposition.

Numan Erdiç

1994, Diyarbakır

Mardin Artuklu Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü

Mardin Artuklu University, Fine Arts Faculty, Department of Painting

2 Yaka 1 Arada "Abla-Kardeş, İçeri-Dışarı, Kadın- Erkek"

2 Sides As 1 "Sister-Brother, In-Out, Woman-Man"

Enstalasyon Installation

Gömlek üzerine el dikişi Hand sewn on shirt

80 x 140 cm

2019

1. Her şey'in kendine has bir zaman metodu vardır. Zaman kavramı her şey'e ve herkese kendini farklı işlevlendirir. Çünkü zaman kendi dışımızda değil, kendimizin içinde. ve bu farklı zaman aralıklarının bir araya gelerek yarattığı yeni bir zaman metodunda kendilerine yer edinmeleri eş zamanlı bir hareket bir strateji oluşumunu ortaya koymaktadır. İçinde bulunduğumuz bu çağ bir düşünce, bir eleştiri çağıdır. Yoksa zaten her olası durum ve hareket gösteriden ibarettir.

2. "birlikte". "yan yana durabilme", "bağımsız ama birlikte" kavramlarını açmadan önce; Reklam olarak adlandırılın istemem ama bu sorunuza bir açıklık getirmekte zorunluluk duyuyorum. Mardin'de 2018'de 14 sanatçı Counter Bienal'in ilk sergisini gerçekleştirdi. Bu sayı kimilerin kulağına oldukça az gelebilir. Böyle bir durumda azınlık ve çoğunluk kavramının da neye göre belirlendiğini de bir şekilde masaya yatırmak lazım. Sergide "yer alan" sanatçıların değil de, sergiyi "var eden" her sanatçının ayrı ayrı eleştirisi ve kendine has bir counter bienal duruşu vardı. Hatta bir arkadaşımız hiçbir metin yazmak istemedi. Bu farklı düşünce ve eylemsel hareketlerin bir ortak çatı altında buluşmaları değil, çatıyı kendileri oluşturmaları söz konusudur. Herkesin kendi düşüncesi, eleştirisi ve felsefesi vardır. Ve herkes yalnızca counter bienaldeki kendi ifadesini ortaya koyabilir. Counter bienal hakkında bütüncül bir dille konuşmak 14 sanatçıya haksızlık olur. Çünkü herkesin stratejisi farklıdır. Kendi düşüncelerime göre bu hareket tam bağımsız olmasa da birlikte olabilme ihtimalini güçlü zeminde tutuyor. Daha iyi bir platform yaratabilirdeniz canla başla destekte bulunurum. Bireysel olarak her ne kadar bağımsız olduğumuzu düşünsek de en düşük ihtimalle kendimize bağımlıyız. Ortak stratejiler bir şeyleri var eder ve büsbütün strateji kokar. Bir şeylere katılmak yerine bir şeyler var edebilmek önemli, çünkü aynı yolu her kullandığımızda o yol git gide daha da pürüzsüzleşir ve kaygan bir zemin haline gelir. Yoksa katıldığımız her sergi biz olmasak da olacaktı. Nasıl ki bu sergide 800 başvuru içerisinde seçilmeyen 780 eserin gizli bir zeminde imha edilmesi söz konusuysa, benim seçilmem de bundan ibarettir. Çünkü bağımlı yaşıyoruz. Beni sergiye katıldığım için eleştiri bombardımanına tutabilirsiniz. Hiç sorun değil. Benim bu sanattaki eylemsel tavrım, mesajım tüketerek ürettiğim üretimin kendisi değil üretimlerin geldiği düşüncenin içerisinde. Bu yüzden hep üretmekten çok düşüncelere önem vermek gerekir. Yoksa sergilere katılıp sanatçıların duygu savşlarını izlemek acınası bir durum. Bu duygu savaşında galip gelen eserler, seçilmeyen 780 eserin yanında hiçlik noktasında duruyor. Benim sergilere katılma sebebimde bu "ulaşmak", herşeyi yayınlaya bilecek, eleştiriye açık olabilecek bir platform yaratmak. Sorularınızda taraftar olma yada karşı olarak düşünlerimizi istediniz. Eğer bazı bağımlılıklarımızı bırakırsak ortak bir strateji de buluşabiliriz. İlk bırakacağınız bağımlılık Akbank'ın zedelenmesinden çok, sanatçıların önündeki setleri kaldırmak ve ilk yol olarak önerim bu yazıyı baştan aşağı yayınlamanızdır.

Bir şeylere bağımlı olup bağımsız bir şeyler yapmak mümkün değildir.

"Öncelikle kendimizi (düşüncemizi) büküp, bütün şablonları ortaya çıkarıp, karşımıza almalıyız." Michel Foucault

1. Everything has its own method of time. The concept of time functions differently for everything and everyone. Because time is not outside ourselves, but within. And the fact that these different time intervals find themselves a place in the new method of time they have created as they came together, is a manifestation of the generation of a simultaneous action, a strategy. The era we are living in is an age of thought, an age of criticism. Otherwise, every possible situation and action is nothing but a spectacle.

2. Before elaborating on the concepts of "being together", "standing side by side", "being independent but in concert";

I wouldn't want it to be perceived as a promotion, but I feel obliged to clarify a situation about your question. In 2018, in Mardin, 14 artists participated in realizing the first exhibition of the Counter Biennial. This number might sound not a lot to some people. In such a case, how the concept of minority and majority is determined should also be discussed.

Every artist who "brought the exhibition into existence", rather than "take part" in the exhibition, had their own distinct critique and a unique counter biennial stance. In fact, a friend of ours did not even want to write a text at all. These different thoughts and actions were not gathering under a common roof, but rather forming the roof themselves. Everyone has their own line of thought, criticism and philosophy. And everyone can only present their own statement at the counter biennial. It would be unfair to the 14 artists to speak about the counter biennial as a unitary whole. Because everyone's strategy is different.

In my opinion, although not entirely independent, this action provides a solid ground to the possibility of being together. If you can create a better platform, I will support it with everything I have. Even though we might think we are independent as individuals, we are at least dependent on ourselves.

Collaborative strategies bring certain things into existence and they reek of strategy. It's more important to be able to bring something into existence instead of participating in something, because the more we use the same path, the smoother it becomes, and makes for a slippery ground. In fact, every exhibition we have participated in would have been realized in our absence as well. Just as the 780 works that were not selected out of the 800 applications for this exhibition were destroyed on an unrevealed plane, me being selected also accounts to the same thing. Because we live dependent lives.

I could be bombarded with criticism for participating in the exhibition. That's alright. My artistic attitude, my message, in this artwork is not in the product that I have produced by consuming, but in the thought that lies behind the products. That is why we should always place emphasis on thoughts rather than producing. Otherwise, it is quite pitiful to attend exhibitions and watch the battle of emotions among the artists. The artworks that were victorious in this battle of emotions amounts to nothing when compared to the 780 rejected artworks. The reason that I participate in exhibitions is to be able to become "accessible", to create a platform that could publish everything, and be open to criticism. In your questions you wanted to learn our thoughts in terms of what we subscribe to and what we oppose. If we could give up some of our dependencies, we could come together around a common strategy. The first dependency you should let go would be the anxiety of tarnishing the reputation of Akbank, and instead you should focus on removing the obstructions in front of the artists, and in doing so my first suggestion would be to publish this text in its entirety.

It is not possible to be dependent on certain things and to make things independently.

"First we must bend ourselves (our thought), expose all patterns, and confront them." Michel Foucault

Osman Sadi Temizel

1991, Denizli

Dokuz Eylül Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Fotoğraf Bölümü

Dokuz Eylül University, Fine Arts Faculty, Department of Photography

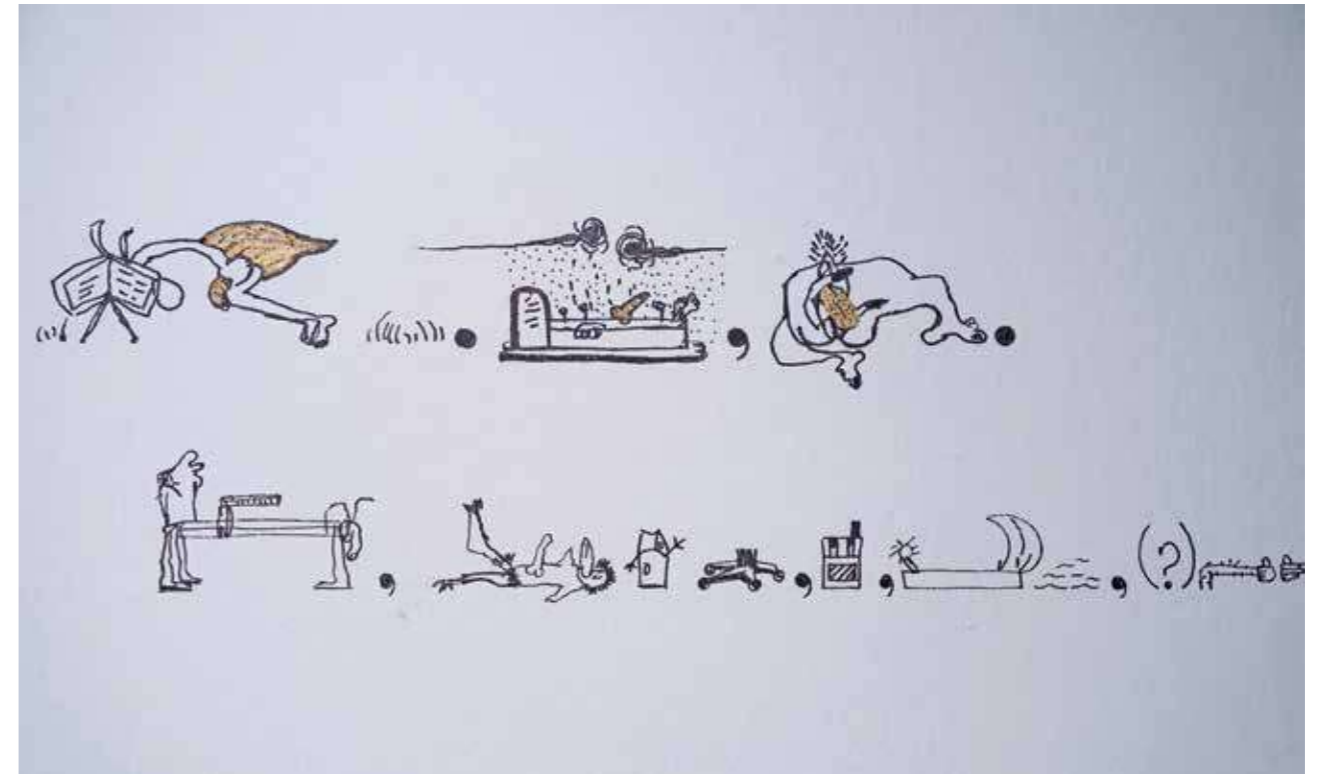
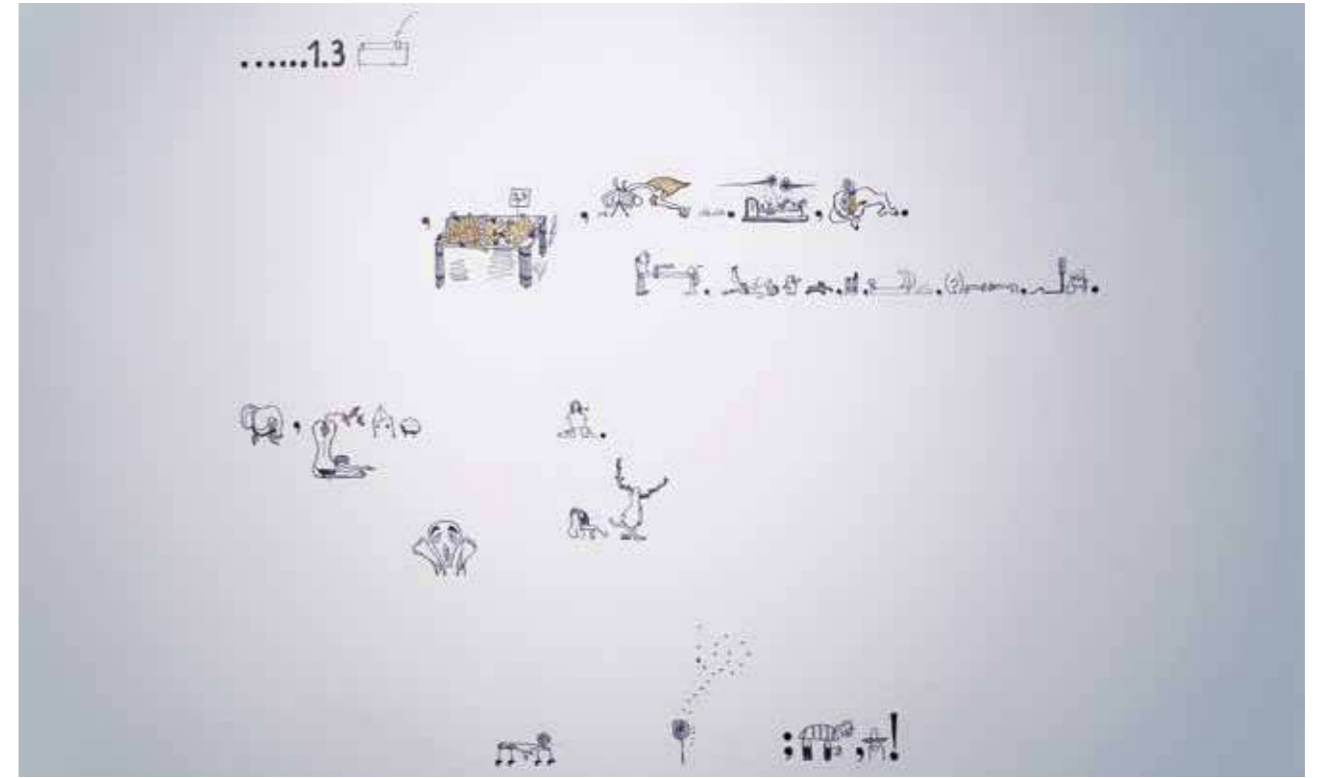
Tarihin Kara Deliği The Black Hole of History
Fotoğraf Photograph 60 x 40 cm, 9 adet pieces
2018-2019

1. Farklı disiplinlerden sanatçıların, hayatta kalma stratejilerine kendi yöntem ve söylemleriyle bakabildikleri ortak bir alan.
2. Devletlerarası siyasaların sabit bir yapısı olmasına karşın, günümüzde kesin çözüm odaklı stratejiler üretebilmeye uygun ortamlar yaratılamamıştır. Var olabilmek adına her birey ve topluluk gibi yeni yöntemlerle uygun zemin oluşana kadar, tekrar tekrar mücadele edebilmek gerektiğine inanıyorum.
3. Yönetimler, topluluklar üzerinde stratejilerini dayatmaya devam ettikçe, sanatçılar ve topluluklar da hayatta kalabilmek adına kendi stratejilerini üretmek zorundadır.
4. Beklenmedik durumların yol açtığı kriz ortamları, çözüm formülünü kendi içlerinde barındırmazlar. Toplumlar bu gibi durumlarda etik olanı değil öğretilmiş olanı seçme eğilimindedirler. Sanatçılar ve aydınlar bu gibi durumlarda, edinilmiş yetkinliğini kullanmalıdır. Birey olmaktan çıkıp kitleler arasındaki uyumu sağlamalıdır.
5. ---
6. Kendimizi gerçekleştirme yolunda sanat ile ilerlerken, üretken olabilmek için gerekmede de üretebilecek alanlar oluşturabilmek adına birliktelik önemli bir paydadır.
7. Zorunlu olmamakla birlikte elbette olabilir. Özellikle yakın tarihte ve geçmişte yaşadığımız, yer değiştirmeler sonucu oluşan göç olaylarına coğrafi ve tarihi konumumuz nedeniyle de yakından tanık olmaktadır. Tüm bu olaylara bağlı olarak, hayatta kalma iç güdüsüyle gelişen her bir strateji birey ve sanatçının var olma mücadelesinin birer gösteresidir.

1. A common space where artists from different disciplines can look at their survival strategies through their own methods and discourses.
2. Although international policies have a fixed structure, currently there are no settings that could be established, that are suitable for producing definitive solution-oriented strategies. I believe, in order to exist, just like every individual and community, one should keep up the struggle, with new methods, until a desirable ground is established.
3. As long as authorities continue imposing their strategies on communities, artists and communities must produce their own strategies in order to survive.
4. The domains of crisis caused by unexpected situations do not contain the formula of solution within themselves. In such instances, societies have a tendency to choose not the ethical, but what they were taught. In such cases, artists and intellectuals should make use of their acquired competence. They should leave behind being an individual, and ensure harmony among the masses.
5. ---
6. As we proceed on our path to realize ourselves with the art, being together is an important denominator not necessarily to be productive, but in order to be able to create a space where we can produce.
7. Although not imperative, of course there could be. Particularly due to our geographical and historical location, we have been witnessing the recent and past events of migration that have occurred as a result of relocation. Based on all these events, each strategy that has developed through the instinct of survival constitutes a spectacle of the struggle of the individual and the artist to exist.

1. Her koşulda hayatta kalan ve “ben buradayım” diyen insanlar.
2. Günümüzün şartlarında da strateji sisteme ve yönetime olan duruşunuzdur aslında. İnsanın, sanatçının içinde bulunduğu koşullanmalara bir öneridir.
3. Bu “ortaklık” büyüme ve gelişmeyi ya da başka hedefleri, amaçları gerçekleştirir. Sergideki konumumuz da buydu.
4. Söyleyeceklerimiz, söylemeye devam ettiğimiz sürece etkili olacaktır.
5. ---
6. Sanat, “birlikte” yeni karşılaşmalar, randevular doğurur. İlişkisel anlamda bizleri ortak bir gösteriye taşır.
7. Evet, buna katılıyorum.

1. People who survive under any circumstances, and who say “I’m still here.”
2. In our present-day conditions, strategy is actually your stance regarding the system and authority. It is a suggestion concerning the conditions the human being, the artist exists in.
3. This “collaboration” achieves growth and development or other goals, objectives. This was our position in the exhibition.
4. Our statements will continue to be effective as long as we keep saying them.
5. ---
6. Art gives rise to new encounters, new meetings “together”. In a relational sense, it conveys us towards a common spectacle.
7. Yes, I subscribe to that idea.

Semiha Betül Yıldız

1982, Kayseri

Erciyes Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Heykel Bölümü

Erciyes University, Fine Arts Faculty, Department of Sculpture

Annemin Askerleri Mum's Soldiers

Estalasyon Installation

Saç, kavanoz, parafin Hair, jar, paraffin

93 x 75 x 20 cm

2019

Semra Doğan Ak

1980, Bulgaristan

Mimar Sinan Gzel Sanatlar Üniversitesi, Gzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü

Mimar Sinan Fine Arts University, Fine Arts Faculty, Department of Painting

1989 Büyük Gezinti The Big Excursion

Video, 02'27"

2018

1. Ulus devletlerin ve ülke sınırının buharlaştığı bir dönemde yaşamaktayız. Bu durum kitlelerin hareketlenmesine sebep olmaktadır. Sonuç olarak devletlerin daha konservatif ve daha dayatmacı ilişkiler içerisinde olduğu görülmektedir. Avrupa Birliği, NATO gibi ulus bileşimleri, devletlerin control etmekete zorlandıkları durumlar karşısında oluşturdukları ortak stratejilerdir. Göç konusu nesnel anlamda sınırsızlık, küreselleşme, oryantalizm (şarkiyatçılık), kolonileşme, gettolaşma, ulus-devlet kavramlarını ortaya çıkartır. Postmodernizmin gönderme yaptığı Berlin Duvarı yıkımı sonrasında sınırsızlık terimi Avrupa Birliği ile somutlaşmıştır. Avrupa Birliği menşei devletler aralarında sınırı kaldırarak dolaşım ve ticaret serbestisi sağlamışlardır. Avrupa Birliğinde göz dolduran bu rahatlama durumu göçe neden olmaktadır. Küreselleşmenin postmodernizm ile ilişkisi ise uluslar arası iletişime dayanmaktadır. Siber ortamın kolaylığı kültürel göçün hızını arttırmış, büyük tüketime yol açmıştır. Oryantalizm (şarkiyatçılık) kavramı Edward Said'in kullandığı anlamda ele alındığında, postmodernizmde ötekinin (Şarklının) Garplı tarafından anlatısının hala devam ettiğine işaret etmektedir. Kolonileşme güncel dönemin en acımasız ve sömürsüne çok daha vahşi olarak devam eden bir eylem olarak devam etmektedir. Gettolaşma ise sıklıkla göç sonucu oluşan şehir içi alternatif yaşam mekanı oluşturulmasıdır. İç göç veya dış göçler, kültür farklılığına maruz kalan göçebeleri rahat, ucuz, mekan arayışına iter. Gecekondulaşma ve gettolaşma şehirlerde istenmeyen, rahatsız edici, dışarıda bırakılması gereken olarak kabul edilmektedir. Ulus-devlet kavramları, devletlerin ulusal özelliklerinin hiper-gerçekliğe büründüğü durumlardır. Göçebenin rahatsız ediciliği, biz-siz ayırımının daha da kutuplaşması, radikal milliyetçiliğin önlenemez artışı, ulus-devlet kimliklere yeni anlamlar katmaktadır. Öznel anlamda ise kimlik sorunları, aidiyet, hayalet olma kavramlarına bürünen bireyler görünmez olma tehlikesine düşerler.
2. Evet, strateji kavramı yönetim ile ilgili kavramları çağırıştırır. Ancak her kavram kendi karşıtını da doğurur, bununla beraber strateji kavramı da hep beklenmedik durumlara yol açan duruma düşmektedir. Örneğin; çağlar boyu normal görünen insan hareketliliğinin, belki de hiç olmadığı kadar güvenlik ile ilişkilendirildiği bir dönemden geçilmektedir. Göç olgusu hiç bu denli güvenlik problemi olarak kodlanmamıştır. Önceleri, sosyal sorunları güvenliksileştirip sonra normalleştirme yöntemi ile normal düzene geçileceği iddia edilmekteydi. Güvenikleştirme süreci ise gündelik hayatın tüm hücrelerine işlenmektedir: vize ve pasaport sistemleri, parmak izi kontrolleri, biyometrik teknoloji gelişimi ve tüm güvenlik teknolojileri sayılabilir. Bu konuda devletler birçok paranoyak denilebilecek önlemler almışlardır. Ancak, bu aşırılaştırmış gözetim mekanizması hep daha fazla dirence, daha fazla karşı duruşa kendi distopyasına neden olmaktadır.
3. Ortak stratejiler insanın sosyal olan yanının bir sonucudur. Her zaman var olacaktır, olmalıdır da.

4. "Kriz var!" diye çılgılığı, beraberinde çılgılığı ve kargaşayı getireceği korkusu yaratır. Ancak, uyandırma ve ayağa kalkmayı hedefliyorsak söyleyeceklerimizin son derece önemli olduğunu düşünüyorum. Gündemimizi göçler, ekolojik sorunlar, iklim değişiklikleri, yoğun tüketim, nüfus artışı ve beraberinde gelene ekonomik sıkıntılar ile savaşlar meşgul etmektedir. Söylenecek her söz ve uyarının çok önemi vardır.
5. Çok açıktır ki göç ile ortaya çıkan tüm yeni terimler modernizmi sınavdan geçirmektedirler. Ancak kimlik bunlara arasında en ön plana çıkanıdır. Modernizm de kimlik sorununu ele alırken önce bir kimliğe sahip olunması önkoşuluna dayanmaktaydı. Zizec der ki, "Fantezi temelde, temel bir imkansızlığın bir yerini dolduran bir senaryo, boşluğu maskeleyen bir perdedir." "Dolayısıyla toplumsal fantezi kavramı, antagonizma kavramının zorunlu bir muadilidir: Fantezi tam da antagonistik yarılmanın maskelenme biçimidir. Başka bir deyişle, fantezi ideolojinin kendi başarısızlığını peşinen hesaba katmasını sağlayan bir araçtır. Laclau ile Mouffe'un Toplum diye bir şey yoktur, toplumsal olan her zaman merkezi bir anatagonizma tarafından katedilen kurucu bir imkansızlık etrafında yapılmış olan tutarsız bir alandır, şeklinde tezleri, bize sabit bir toplumsal-simgesel kimlik veren bütün özdeşleşme süreçlerinin nihai olarak başarısızlığa mahkum olduğunu ima eder. Pozitif mevcudiyetiyle, totaliter projenin nihai imkansızlığının –içkin sınırının- cisimleşmesinden ibarettir. İşte bu yüzden totaliter projeyi bütünüyle saydam ve homojen bir toplum kurmak isteyen imkansız", ütöpik bir proje olarak adlandırmaya çalışırken başarılı olacağına gerçekten inanmakta mıdır? Yoksa bunu zaten bilmekte midir?
6. Toplumsal fantezi karşıtlığı her dönemde yeniden cisimleştiği (tecessüm ettiğini) gözlemlenebilir: Davetsiz misafir-Suriyeliye, uzak durulması gereken sapkın kişinin-Sovyet Rusyası Komünistiyle, virüsün-eşcinsel veya Yahudi ile yeniden tanımlanmış olması tarihin belli dönemlerinde sunulmuştur. Totalitarizmin ısrarları, insanları ne denli kodlarsa kodlasın, tarihi oryantalist veya oksidentalit ısrar ile okumaya zorlasın, toplum onun fantazi karşıtlığını yeniden oluşturacaktır. Toplumun sık sık çok farklı kimliklerinin yanyana durduğu ve beraber yaşamakta inat ettiği örnekleri ile karşımıza çıkar.
7. Tarih bunun sayısız örnekleri ile dopdolu değil midir? (olumlu veya olumsuz) Sanat bunun en iyi vucut bulmuş haidir. Postmodernizmin getirdiği farklı mediumların kullanılması ile farklı düşünce ve kimliklerin yanyana yer alması bu durumun sanattaki tecessümüdür.

1. We live in a time when nation states and the borders between countries are evaporating. This situation causes the mobilization of masses. As a result, it could be observed that states are pursuing more conservative and imposing relationships. Alliances of nations, such as the European Union and NATO, are collaborative strategies created in the face of situations that individual countries find difficult to keep under control. The issue of migration leads to the concepts of borderlessness, globalization, orientalism, colonization, ghettoization, and the nation-state on an objective sense. Following the demolition of the Berlin Wall, that postmodernism makes reference to, the term borderlessness was concretized with the European Union. The countries of the European Union have removed the borders between them and allowed freedom of movement and trade. This liberating situation in the European Union leads to migration. And the relationship between globalization and postmodernism is grounded on international communication. The ease of the cyber environment has increased the pace of cultural migration, and has led to massive amounts of consumption. Considering the concept of orientalism in the sense that it was used by Edward Said, we can see that in postmodernism the narrative of the other (Oriental) is still constructed by the Westerner. Colonization also continues to be the most ruthless act of the recent eras and it persists exploitation in a much more brutal way. Ghettoization, on the other hand, is the creation of alternative living spaces within the city, often occurring as a consequence of migration. Domestic migration or international migration forces migrants, who are exposed to cultural differences, to search for comfortable, cheap places. Slums and ghettoization are considered to be undesirable, disturbing processes in cities, and it is deemed that they should be left out. The notion of the nation-state presents a situation where the national characteristics of states take on a hyper-reality. The disturbing nature of migrants, the further polarization of the discrimination between us and them, the inevitable rise of radical nationalism, all amount to new meanings attached to the nation-state identities. In subjective terms, individuals who lapse into experiencing the concepts of identity problems, belonging and ghosting are under the threat of becoming invisible.

2. Yes, the concept of strategy evokes notions related to authority. However, every concept also gives rise to its opposite, and the concept of strategy always ends up becoming something that leads to unexpected situations. For instance; we are going through a period of time when the movements of populations that was considered normal for ages, is now associated with security perhaps more than ever. The notion of migration has never been coded as a matter of security as it is today. Initially, the claim was that a normal order would be achieved by a means of assuring the security and then normalizing social problems. The process of maintaining security has permeated into every cells of our everyday life: among these, visa and passport systems, fingerprint controls, the development of biometric technology and all security technologies could be mentioned. Countries have adopted a multitude of seemingly paranoid measures in this respect. However, this excessive surveillance mechanism always leads to more resistance, more opposition, and to the creation of its own dystopia.

3. Collaborative strategies are a consequence of the social aspect of human beings. They will always exist, and they should, too.

4. Crying out “Crisis!” would lead to the fear that it will bring along screams and turmoil. However, I think, if our aim is to awaken and stand up, what we have to say has an enormous significance. We have a packed agenda full of issues like migration, ecological problems, climate change, excessive consumption, population growth and the accompany economic difficulties, and war. Every statement and warning is of utmost importance.

5. It is absolutely clear that all the new terms that emerge as a consequence of migration are putting modernism to the test. And identity is the most prominent among them. In dealing with the question of identity, modernism was depending on the precondition of having an identity in the first place. Žižek says, “Fantasy is basically a scenario filling out the empty space of a fundamental impossibility, a screen masking a void.” “The notion of social fantasy is therefore a necessary counterpart to the concept of antagonism: fantasy is precisely the way the antagonistic fissure is masked. In other words, fantasy is a means for an ideology to take its own failure into account in advance. The thesis of Laclau and Mouffe that ‘Society doesn’t exist’, that the Social is always an inconsistent field structured around a constitutive impossibility, traversed by a central ‘antagonism’ – this thesis implies that every process of identification conferring on us a fixed socio-symbolic identity is ultimately doomed to fail. ... in its positive presence, it is only the embodiment of the ultimate impossibility of the totalitarian project – of its immanent limit. This is why it is insufficient to designate the totalitarian project as impossible, utopian, wanting to establish a totally transparent and homogeneous society”, and in his attempt to describe this project as such, does he really believe in the possibility of its success? Or does he already know it?

6. It can be observed that antagonism towards social fantasy has been re-embodied in every time period: it has appeared in certain periods of history, always in a new form, as an association between the unwelcomed guest with the Syrian, the perverted person who must be avoided with the Communists of Soviet Russia, and a virus with the homosexual or the Jew. No matter how the contentions of totalitarianism might codify people, force a reading of history through orientalist or occidentalist determinations, society will recreate its antagonism towards fantasy. We often come across examples of societies where very different identities stand side by side, and persist in living together.

7. Isn’t history full of numerous examples of this? (be it positive or negative)
Art is the best embodiment of this. The use of different media, that was brought about by postmodernism, and the coexistence of different schools of thought and identities side by side, is representative of the way this situation was concretized in art.

SUPER NORMAL

Edizalp Akın 1990, İstanbul

Özge Çelebi 1994, Zonguldak

Kadir Has Üniversitesi, Sanat Tasarımı Bölümü

Kadir Has University, Department of Arts and Design

LICK JOB

Enstalasyon Installation

3D Animasyon video, tek kanallı, loop, 41", 2019

3D Animation Video, one channel, loop, 41", 2019

Tuz Objeler, tuz üzerine epoksi kaplama, 2019

Salt Objects, epoxy coating on salt, 2019

Dil Kitabı, dijital baskı, 11 x 20 cm, 2019

The Book of Tongue, digital print, 11 x 20 cm, 2019

1. // Şimdiye kadar nelerle ya da kimlerle ortaklık kurduk?
2. // Bize göre; keyif alma, en çok faydalanma ve daha yeniyi isteme odaklı çabalar biraz daha ön planda. Bu çabalar sonucunda da daha kısa vadeli, çabuk dönüşebilir, esnek stratejiler geliştiğini düşünüyoruz. Biraz da; insanların daha bencilce düşünerek, gündelik yaşama odaklandığı stratejiler oluşuyor gibi.
3. // Ortak stratejilerin olmasının; stratejinin yaratılma nedeninin ulaşmak istediği sonuçlara yardımcı olabileceğini düşünüyoruz.
4. // Söylediklerimizin ne kadar kişiye ulaşabildiğiyle alakalı biraz da. Olumsuzlukları yaşayanla bir ortaklık kurulmuyorsa, yapılanlar çok etkin olmayabilir.
5. ----
6. // Bize en çok gelen soru 'İki kişi bir işi nasıl üretiyorsunuz?' oluyor. Cevabı bize göre çok kolay aslında; aynı konu üzerinde konuşmak, fikirleri birleştirmek, ikimizden de parçaları kendi değerlerini koruyarak bir araya getirmek. Bencilliğini koruyan bir ortaklık yaratıyoruz sanki. İkimiz de gün sonunda ortaya çıkan işte kendi fikirlerini görebiliyor. Bu yüzden bize göre bu mesele, yanyana durup ortaklıklar kurmak; bu ortaklıklarda fikir bağımsızlığı yaratmak olarak değişebilir.
7. // Lick Job; Ediz, Özge ve ineklerin ortaklığından oluşan bir gösteri.

1. // With what or with whom have we collaborated so far?
2. // According to us, endeavours focused on enjoyment, making the most of it and asking for the newest of the new are a little more prominent. And we think, as a result of these pursuits, rather short-term, rapidly transformable, and flexible strategies have developed. There is also a little bit of, people thinking in a more selfish way, and coming up with strategies that focus on day-to-day life.
3. // We think, having collaborative strategies would help that strategy to achieve the results it was aimed to accomplish.
4. // It is also a little bit about how many people our statements are reaching. If you are not establishing a common ground with those experiencing the negativities, your actions might not be very effective.
5. ---
6. // One of the questions we get a lot is, 'How do the two of you produce one work?' The answer is actually quite simple for us; talking about the same topic, combining ideas, bringing pieces from both of us together while preserving their individual values. It's like we're creating a collaboration that maintains selfishness. We both can see our own ideas in the resulting piece at the end of the day. That's why, in our opinion, the thing is to stand side by side and establish a collaboration; "this could be transformed into creating independence of thought in collaborations."
7. // A spectacle generated by the collaboration of Lick Job; Ediz, Özge, and the cows.

Ufuk Aydın

1993, İstanbul

Trakya Üniversitesi, Heykel Bölümü

Trakya University, Department of Sculpture

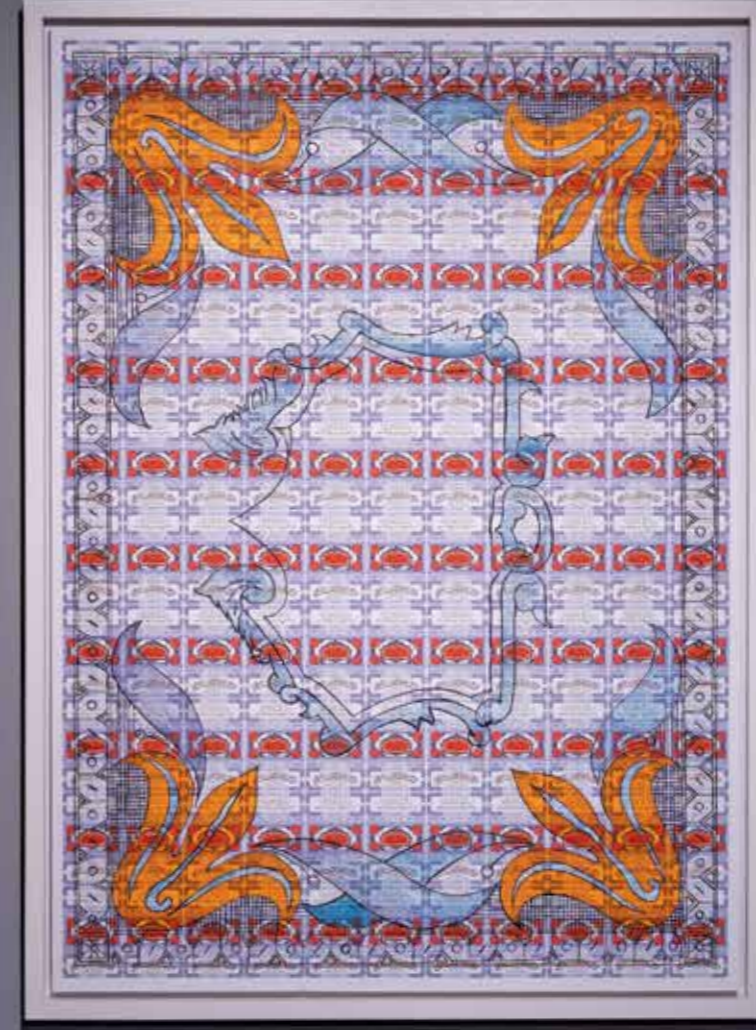
Papier de Damas

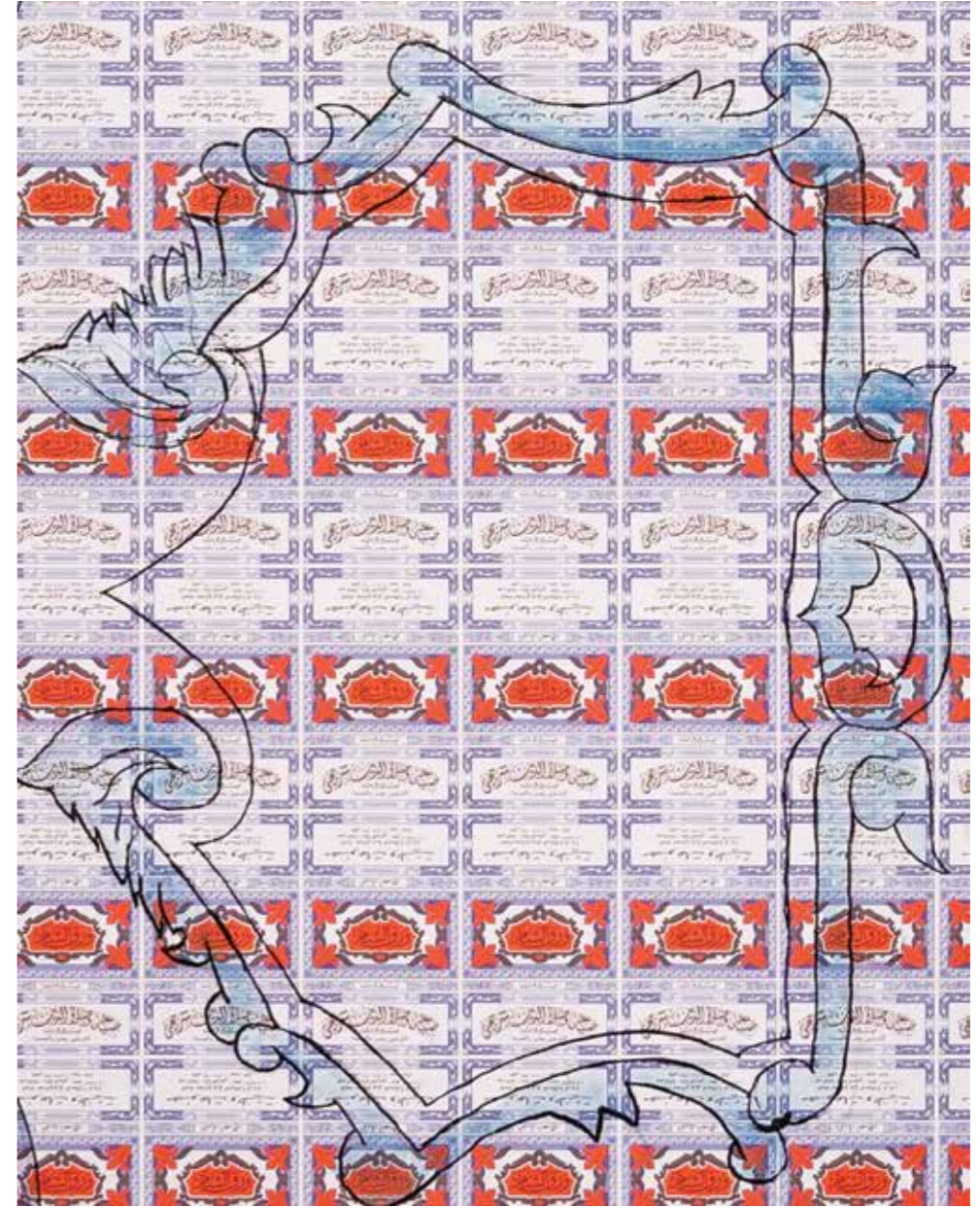
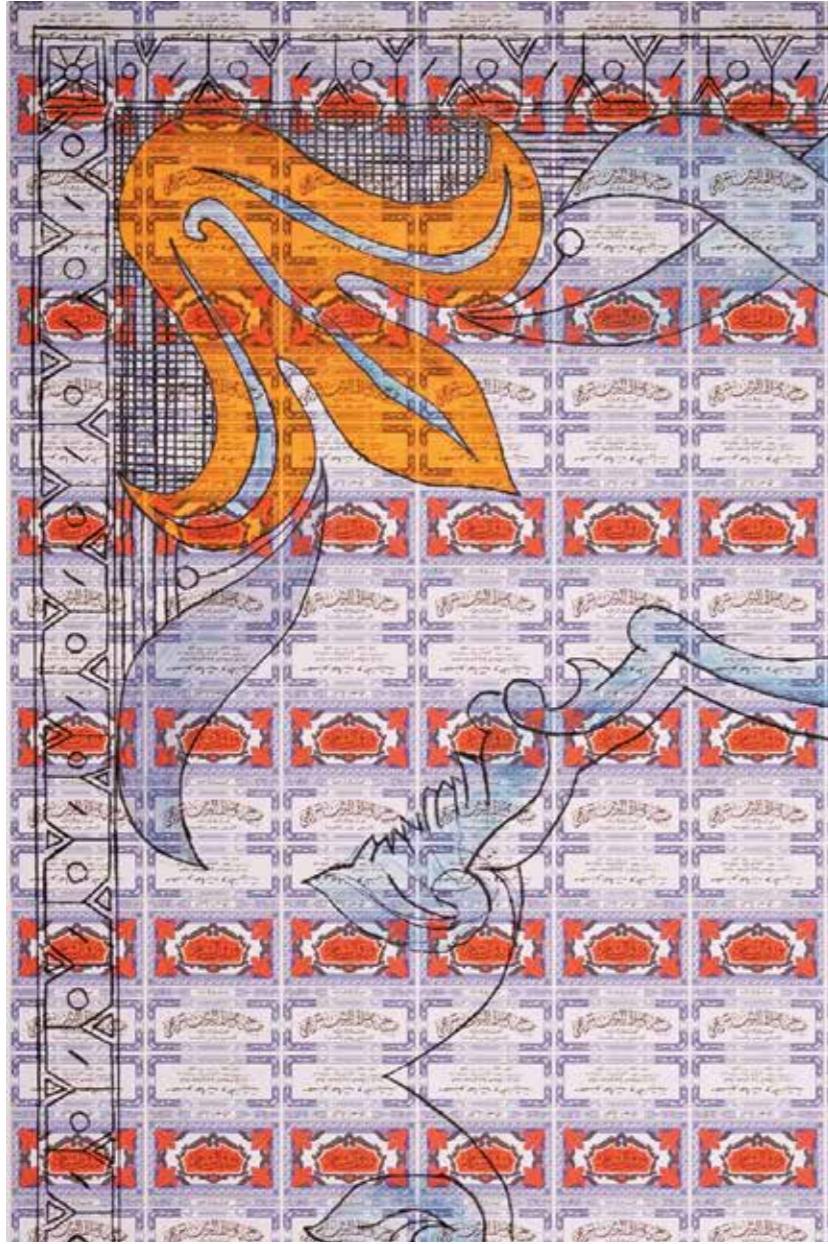
Kağıt üzerine baskı, mürekkep, renkli boya

Ink, coloured paint print on paper

75 x 105 cm

2019

1. İlk olarak “ortak” kelimesinden yola çıkarak birey ve toplum düşüncesine yoğunlaştım. Toplumdaki güncel negatifler üzerinden “Ayrımcılık”, “Ötekileştirme” ve saire gibi durumları, eylemsel ve stratejik gösterim adı altında nasıl çözümleyebileceğimi sorguladım.
2. Günümüzde strateji, yönetim ve erk kavramları, iktidari bir dispoitif olarak ele almak gerektiğini düşünüyorum. Foucault'nun “dispoitif” olarak nitelendirdiği “Söylemler, kurumlar, mimari biçimler, düzenleyici kararlar, yasalar, idari önlemler, bilimsel sözceler, felsefi, ahlaki ve hayırseverce önermeler...” unsurlarını barındıran bir terim. Bu açıdan düşündüğümüzde, dispoitif olarak hepimizin günlük hayatta bir strateji algısına sahip olduğunu söyleyebiliriz. Agamben bu “dispoitif” tanımına ek olarak “...Bunlardan başka, gazetecilik, yazarlık, edebiyat, felsefe, ziraat, sigara, internette gezinme, bilgisayarlar, cep telefonları ve dahası belki de dil var. Dil en kıdemli dispoitif belki de...” diyerek bu kavramı açmıştır. Ben de dilin bu niteliğinden yola çıkarak, eserimde dil olgusunu merkeze alıp -daha doğrusu merkezden çıkartıp- bir stratejik eylem gerçekleştirdim ve bunu insanlara sunarak sanatsal bir söylem, bir dil haline getirdim. Dilin dayatımsal hükümran, egemen halini farketmek, strateji ve iktidar kavramlarını daha yalın algılamamı sağladı.
3. Güncel hayatta ereğine uygun versiyonlarının zaten var olduğunu görüyoruz. Örneğin sosyal medya. Toplumsal konularda “ortak strateji” kisvesi altında, çevre çocuk, kadın, hayvan... gibi konularda, yani insanların hassasiyet ve vicdan gösterdiği birçok duruma artık organize, ortak ve birleşerek tepki gösterme stratejisi edinmiş durumdayız. Bu açıdan ele alırsak “ortak stratejiler”in olmasının desteklenmesi taraftarıyım.Öte yandan negatif, karşı, kontra, anti stratejilerin de olabileceği gerçeğini göz ardı etmemek gerekir.Yine sosyal medyada görebileceğimiz temelsiz, araştırmadan, doğruluğu bilinmeden yapılan linç girişimlerini örnek gösterebiliriz.
4. “Papier de Damas” isimli eserimden geri dönüşünün etkin olduğunu söyleyebilirim. Diğer soruda cevapladığım gibi dilin de bir dispoitif olduğu ve güncel hayatta dilin gücünü ele aldığımızda, orijinal adı “şam kağıdı” olan tüketim ögesini, ırksal ve etnik bir isimlendirmeye “arap kağıdı”na dönüştürme sorunsalının bilincine varıldığı ve eseri söylemsel olarak sunduğum çevrede farkındalık yarattığını söyleyebilirim. Artık “arap kağıdı” gibi etnik bir isimlendirme değil de “şam kağıdı” gibi “lokal bir ürün” söyleminin tercih ederek, güncel hayatta bunun gibi söylemlerin eşelenip, altında yatan sistematizmi ve patolojiyi görebileceğimizi düşünüyorum. Olumsuzlukları ortadan kaldırırken değerlerimizi korumak bu anlamda gerçekleşmiş oluyor.
5. Bir krizin teşhisi, eleştirinin gerekliliğini gösterir. Bu bağlamda günümüz kapitalizminin işleyiş tarzına rasyonalite katacak nasıl bir eleştiri düşünmeliyiz?
6. Farklılık ve çeşitlilik kapsamında bağımsız ve birlikte olabilmek sanatsal bağlamda daha çok düşünce ve pratik yaratacağını düşünüyorum.
7. Evet. Bu sergiyi bir “ortak stratejilerin gösterisi” olarak düşünebiliriz.

1. First of all, I set out from the word “collaborative” and focused on the idea of the individual and society. I questioned how it would be possible to analyse current social ills, conditions such as “Discrimination”, “Marginalization” etc., under a title of activist and strategic representation.
2. Today, I think the concepts of strategy, authority and power should be perceived as dispoitif of power. Foucault describes “dispoitif” as a term that contains the elements of “discourses, institutions, architectural forms, regulatory decisions, laws, administrative measures, scientific statements, philosophical, moral, and philanthropic propositions”. Considered from this point of view, we can say that as a dispoitive we all have a perception of strategy in daily life. In addition to this definition of “dispoitif”, Agamben has elaborated on the concept, stating that in not only involves those mentioned by Foucault “but also the pen, writing, literature, philosophy, agriculture, cigarettes, navigation, computers, cellular telephones and – why not – language itself, which is perhaps the most ancient of apparatuses.” Setting out from this characteristic of language, I realized a strategic action in my artwork by placing the phenomenon of language in the centre – or rather, removing it from the centre – and through presenting it to people, I transformed it into an artistic discourse, a language. Recognizing the imposing sovereignty, the dominance of language, allowed me to understand the concepts of strategy and power in a more plain and simple way.
3. We see that there are already more appropriate versions of it in everyday life. For instance, social media. Under the guise of a “common strategy”, concerning social issues such as environment, children, women, animals etc., that is, situations that people are more sensitive and conscience about, we have adopted a strategy of getting organized, acting together and presenting a united reaction. In this respect, I am in favour of supporting the presence of “collaborative strategies”. On the other hand, we should not overlook the fact that there might be negative, opposing, counter, and anti strategies. Again, we can cite lynching attempts on social media, that have no ground, that are instigated without due research, and with no knowledge whether they are true or not.
4. Based on my artwork “Papier de Damas”, I can say that it is effective. As I have mentioned in my response to another question, language is also a dispoitif, and considering the power of language in our present-day life, I can say that the work has raised awareness concerning the problem of converting the name of the item of consumption, originally called “Damascus paper”, into “Arab paper”, with a racial and ethnic nomenclature, and that the discourse of the artwork resulted in a change in perception within the social environment where it was presented. Through opting for a discourse focusing on a “local product”, like “Damascus paper”, rather than an ethnic nomenclature, like “Arab paper”, I think we can dig deep into discourses in everyday life and recognize the underlying systematization and pathology disguised in them. This is how we can preserve our values while eliminating negativities.
5. The identification of a crisis is an indication of the necessity of criticism. In this context, what kind of a critique should we come up with to be able to integrate rationality into the functioning of our present-day capitalism?
6. I believe, the ability to be independent and together in terms of difference and variety would allow a lot more thought and practice within the artistic context.
7. Yes. We could consider this exhibition as a “spectacle of collaborative strategies”.

AKBANK SANAT
İstiklal Caddesi No: 8 Beyođlu 34435 İstanbul
T: (212) 252 35 00-01
www.akbanksanat.com

METİN / TEXT
T. Melih G6rg6n

ÇEVİRİ / TRANSLATION
Yiđit Adam

FOTOĞRAFLAR / PHOTOGRAPHS
Serkan Yıldırım

TASARIM / DESIGN
Being Ç6z6m

BASKI / PRINT
Diasan Printing House
Akçaburgaz Mah. 1590 Sok. 34517
Esenyurt - İstanbul
Tel: (0212) 858 21 41